Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

av den 1 juni 2022*

”Ekonomiska och monetära unionen – Bankunionen – Gemensam resolutionsmekanism för kreditinstitut och vissa värdepappersföretag (SRM) – Resolutionsförfarande som är tillämpligt när en enhet fallerar eller sannolikt kommer att fallera – Gemensamma resolutionsnämndens antagande av en resolutionsordning för Banco Popular Español – Delegering av befogenhet – Motiveringsskyldighet – Principen om god förvaltning – Artikel 20 i förordning (EU) nr 806/2014 – Rätten att yttra sig – Rätt till egendom”

i mål T-570/17,

Algebris (UK) Ltd, London (Förenade kungariket),

Anchorage Capital Group LLC, New York, New York (Förenta staterna),

företrädda av advokaterna T. Soames, N. Chesaites och R. East,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av L. Flynn och A. Steiblytė, i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Gemensamma resolutionsnämnden (SRB), företrädd av J. King och M. Fernández Rupérez, i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch och S. Ianc,

och av

Banco Santander, SA, Santander (Spanien), företrädd av advokaterna J. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez-Escudero, och G. Cahill, barrister,

intervenienter,

* Rättegångsspråk: engelska.

angående en talan enligt artikel 263 FEUF om ogiltigförklaring av kommissionens beslut (EU) 2017/1246 av den 7 juni 2017, om godkännande av resolutionsordningen för Banco Popular Español, SA (EUT L 178, 2017, s. 15),

meddelar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen i utökad sammansättning),

sammansatt av ordföranden M. van der Woude och domarna M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (referent) och G. Steinfatt,

justitiesekreterare: handläggaren M. P. Cullen,

efter den skriftliga delen av förfarandet, och efter förhandlingen den 24 juni 2021,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 Till följd av finanskrisen år 2008 beslutades att en bankunion skulle inrättas inom Europeiska unionen, grundad på ett heltäckande och detaljerat enhetligt regelverk för finansiella tjänster för hela den inre marknaden och bestående av en gemensam tillsynsmekanism och nya ramar för insättningsgarantier och bankresolution.

2 Det första steget i inrättandet av bankunionen bestod i att genom rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 2013, s. 63) inrätta en gemensam tillsynsmekanism (SSM). Enligt skäl 12 i denna förordning bör en gemensam tillsynsmekanism säkerställa att unionens politik i fråga om tillsyn över kreditinstitut genomförs på ett enhetligt och effektivt sätt, att det enhetliga regelverket för finansiella tjänster tillämpas lika på kreditinstitut i alla berörda medlemsstater och att kreditinstituten i fråga omfattas av tillsyn av högsta kvalitet, oaktat av andra hänsyn som inte rör tillsyn. Genom förordning nr 1024/2013 tilldelas Europeiska centralbanken (ECB) därför särskilda uppgifter i samband med tillsynen över kreditinstitut i syfte att bidra till kreditinstitutens säkerhet och sundhet och det finansiella systemets stabilitet inom unionen och inom varje medlemsstat.

3 Därefter antogs Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 2014, s. 190). I skäl 1 i detta direktiv anges följande:

”Finanskrisen har visat att det finns en klar brist på lämpliga verktyg på unionsnivå för att effektivt hantera kreditinstitut med osunda finanser eller fallissemang och värdepappersföretag …. Sådana verktyg behövs särskilt för att förebygga insolvens, eller när insolvens är ett faktum, för att minska

de negativa följdverkningarna genom att bevara systemviktiga funktioner inom det berörda institutet. Under krisen var dessa problem en viktig orsak till att medlemsstater tvingades rädda institut med hjälp av skattebetalarnas pengar. Målet för en trovärdig återhämtnings- och resolutionsram är att i största möjliga utsträckning förebygga behovet av sådana åtgärder.”

4 Syftet med direktiv 2014/59 är att införa gemensamma minimiregler för harmonisering av de nationella bestämmelser som reglerar bankresolution inom unionen och i direktivet föreskrivs ett samarbete mellan resolutionsmyndigheter i samband med fallerande multinationella banker. I artikel 3.1 i direktiv 2014/59 föreskrivs bland annat att varje medlemsstat ska utse en eller i undantagsfall flera resolutionsmyndigheter med befogenhet att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna.

5 Med beaktande av att direktiv 2014/59 inte ledde till en centralisering av beslutsprocessen i fråga om resolution, i huvudsak gjorde gemensamma resolutionsverktyg och gemensamma resolutionsbefogenheter tillgängliga för de nationella myndigheterna i varje medlemsstat och gav dessa myndigheter ett utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller användningen av dessa verktyg och användningen av nationella finansieringsarrangemang för resolution, samt med beaktande av att direktivet inte helt och hållet hindrade medlemsstaterna från att fatta separata och potentiellt avvikande beslut i fråga om resolution av gränsöverskridande koncerner, beslutades det emellertid att en gemensam resolutionsmekanism (SRM) skulle inrättas.

6 Den andra steget i inrättandet av bankunionen bestod således i antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 2014, s. 1).

7 I skäl 12 i förordning nr 806/2014 anges följande:

”För förverkligandet av den inre marknaden för finansiella tjänster är det av grundläggande betydelse att säkerställa effektiva resolutionsbeslut om fallerande banker inom unionen, bland annat om användningen av medel på unionsnivå. På den inre marknaden kan bankers fallissemang i en medlemsstat påverka finansmarknadernas stabilitet i unionen i sin helhet. Säkerställande av effektiva och enhetliga resolutionsregler och likvärdiga villkor för finansiering av resolutionen i alla medlemsstater ligger inte bara i de medlemsstaters intresse där bankerna verkar, utan också i alla medlemsstaters allmänna intresse som ett medel att garantera likvärdiga konkurrensvillkor och få unionens inre marknad att fungera bättre. Banksystem på den inre marknaden är nära sammankopplade, bankkoncerner är internationella och bankerna har en stor andel utländska tillgångar. Utan en gemensam resolutionsmekanism får bankkriser i de medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen en större negativ systemeffekt även i icke-deltagande medlemsstater. Inrättandet av den gemensamma resolutionsmekanismen kommer säkerställa neutralitet när det gäller hanteringen av fallerade banker och kommer [därför] att öka bankernas stabilitet i de deltagande medlemsstaterna och förhindra krisers spridningseffekter i icke-deltagande medlemsstater. Detta kommer således att underlätta den inre marknadens funktion i sin helhet. Mekanismerna för samarbete avseende institut som är etablerade i både deltagande och icke-deltagande medlemsstater bör vara klara, och ingen medlemsstat eller grupp av medlemsstater bör diskrimineras, varken direkt eller indirekt, som en plats för finansiella tjänster.”

8 Enligt artikel 1 första stycket i förordning nr 806/2014 är syftet med denna förordning att fastställa enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av de enheter som avses i artikel 2 och som är etablerade i de deltagande medlemsstaterna, det vill säga de banker vars hemtillsynsmyndighet är ECB eller den nationella behöriga myndigheten i medlemsstater vars valuta är euron eller i medlemsstater vars valuta inte är euron som har inlett ett nära samarbete i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) nr 1024/2013 (se skäl 15 i förordning nr 806/2014).

9 I artikel 1 andra stycket i förordning nr 806/2014 föreskrivs att de enhetliga reglerna och förfarandena ska tillämpas av den gemensamma resolutionsnämnden (SRB) som inrättas i enlighet med artikel 42 tillsammans med rådet och kommissionen och de nationella resolutionsmyndigheterna, inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanism som inrättas genom denna förordning. Den gemensamma resolutionsmekanismen ska stödjas av en gemensam resolutionsfond (SRF).

10 Enligt artikel 16.1 i förordning nr 806/2014 ska SRB besluta om en resolutionsåtgärd på ett finansiellt institut etablerat i en deltagande medlemsstat, om de tre villkor som fastställs i artikel 18.1 uppfylls.

11 Det första villkoret är uppfyllt om enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Bedömningen av detta villkor ska göras av ECB, efter samråd med SRB, eller av SRB, och villkoret anses uppfyllt om en eller flera av de omständigheter som räknas upp i artikel 18.4 i förordning nr 806/2014 föreligger.

12 Det andra villkoret är uppfyllt om det inte finns några rimliga utsikter att alternativa åtgärder från den privata sektorn inom rimlig tid skulle kunna förhindra en enhets fallissemang.

13 Det tredje villkoret är uppfyllt om en resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänintresset, det vill säga att åtgärden är nödvändig för att uppnå ett eller flera av resolutionsmålen och en avveckling av enheten enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla dessa resolutionsmål i samma utsträckning.

14 I artikel 14 i förordning nr 806/2014 anges att resolutionsmålen är att säkerställa att kritiska funktioner upprätthålls, undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten, i synnerhet genom att förebygga spridningseffekter, skydda offentliga medel genom att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd, skydda insättare och investerare och skydda kundmedel och kundtillgångar.

15 I artikel 20.1 i förordning nr 806/2014 föreskrivs att innan beslut om en resolutionsåtgärd eller om utövandet av befogenheten att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument utövas, ska SRB se till att en skälig, försiktig och realistisk värdering av tillgångar och skulder i den berörda enheten görs av en person som är oberoende av offentliga myndigheter, inbegripet SRB och den nationella resolutionsmyndigheten och enheten i fråga.

16 Enligt artikel 20.15 i förordning nr 806/2014 ska värderingen vara en integrerad del av beslutet om tillämpning av ett resolutionsverktyg eller utövande av en resolutionsbefogenhet eller av beslutet om utövande av befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument.

17 Om villkoren i artikel 18.1 i förordning nr 806/2014 är uppfyllda ska SRB anta en resolutionsordning.

18 När SRB, rådet och kommissionen agerar inom ramen för resolutionsförfarandet ska de se till att resolutionsinsatser vidtas i enlighet med vissa principer som räknas upp i artikel 15 i förordning nr 806/2014. Bland dessa principer återfinns principen att aktieägarna i institutet under resolution ska bära de första förlusterna och principen att ingen borgenär ska åsamkas större förluster än om den enhet som avses hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden.

19 I resolutionsordningen ska SRB fastställa hur resolutionsverktygen ska tillämpas. I artikel 22.2 i förordning nr 806/2014 anges de olika tillgängliga resolutionsverktygen, nämligen verktyget för försäljning av affärsverksamhet, broinstitutverktyget, verktyget för avskiljande av tillgångar och skuldnedskrivningsverktyget.

20 I resolutionsordningen kan SRB även utöva befogenheten att skriva ned och konvertera den berörda enhetens kapitalinstrument i enlighet med de villkor som fastställs i artikel 21 i förordning nr 806/2014. Enligt artikel 19 i förordning nr 806/2014 kan en resolutionsåtgärd även innebära beviljande av statligt stöd eller användning av den gemensamma resolutionsfonden.

21 Enligt artikel 18.7 i förordning nr 806/2014 ska SRB omedelbart efter antagandet av resolutionsordningen överlämna den till kommissionen. Inom 24 timmar från det att SRB överlämnat resolutionsordningen ska kommissionen antingen godkänna resolutionsordningen eller invända mot den med avseende på de skönsmässiga aspekterna av resolutionsordningen i de fall som inte omfattas av tredje stycket, nämligen iakttagande av kriteriet om allmänintresse eller en väsentlig ändring av beloppet från den gemensamma resolutionsfonden. Vad gäller de skönsmässiga aspekterna får kommissionen inom 12 timmar efter det att SRB överlämnat resolutionsordningen föreslå att rådet invänder mot resolutionsordningen på grund av att den resolutionsordning som antagits av SRB inte uppfyller kriterierna för allmänintresse eller godkänna eller invända mot en väsentlig ändring av det belopp från den gemensamma resolutionsfonden som fastställts i den resolutionsordning som antagits av SRB. Resolutionsordningen träder endast i kraft om varken rådet eller kommissionen har gjort invändningar inom en period på 24 timmar efter det att den överlämnats av SRB.

22 I artikel 18.9 i förordning nr 806/2014 anges att SRB ska säkerställa att nödvändiga resolutionsåtgärder görs för att de berörda nationella resolutionsmyndigheterna ska genomföra resolutionsordningen. Resolutionsordningen ska riktas till ovannämnda myndigheter och ska ge dessa i uppdrag att vidta alla nödvändiga åtgärder för att genomföra den i enlighet med artikel 29, genom att utöva resolutionsbefogenheter.

23 Efter antagandet av en resolutionsåtgärd ska SRB enligt artikel 20.16 i förordning nr 806/2014 säkerställa att en värdering utförs av en oberoende person, för att bedöma huruvida aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats bättre om institutet under resolution hade inlett ett normalt insolvensförfarande. Denna värdering kan, med tillämpning av artikel 76.1 e i förordning nr 806/2014, leda till att aktieägarna eller borgenärerna kompenseras om de har lidit större förluster i samband med en avveckling enligt ett normalt insolvensförfarande.

Bakgrund till tvisten och faktiska omständigheter som inträffat efter det att talan väckts

24 Sökandena, Algebris (UK) Ltd och Anchorage Capital Group LLC, är förvaltare av investeringsfonder som innehade övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument som emitterats av Banco Popular Español, SA (nedan kallad Banco Popular) innan en resolutionsordning antogs för detta kreditinstitut.

Banco Populars situation före antagandet av resolutionsordningen

25 Banco Popular-koncernen, som Banco Popular var moderbolag för, var vid tidpunkten för resolutionen den sjätte största spanska bankkoncernen.

26 År 2016 genomförde Banco Popular en kapitalökning med 2,5 miljarder euro.

27 Den 5 december 2016 antog SRB:s verkställande session en resolutionsordning för Banco Popular-koncernen. Det viktigaste resolutionsverktyget i denna resolutionsordning var det skuldnedskrivningsverktyg som föreskrivs i artikel 27 i förordning nr 806/2014.

28 Den 3 februari 2017 offentliggjorde Banco Popular sin årsrapport för 2016, i vilken banken uppgav att den var i behov av extraordinära avsättningar på 5,7 miljarder euro, vilket ledde till en konsoliderad förlust på 3,485 miljarder euro, och till att en ny ordförande utsågs.

29 Den 10 februari 2017 sänkte DBRS Ratings Limited (DBRS) (som senare blev DBRS Morningstar) Banco Populars kreditbetyg, med en negativ prognos, mot bakgrund av Banco Populars försämrade kapitalsituation till följd av en högre nettoförlust än prognosen i den ovan i punkt 28 nämnda årsrapporten, och Banco Populars svårigheter att minska sitt bestånd av olönsamma tillgångar.

30 Den 3 april 2017 tillkännagav Banco Popular att resultatet av en internrevision visade att det kunde bli nödvändigt att göra vissa korrigeringar i 2016 års årsrapport. Dessa justeringar gjordes i Banco Populars finansiella rapport för första kvartalet år 2017.

31 Vid Banco Populars bolagsstämma den 10 april 2017 meddelade styrelseordföranden att banken till följd av koncernens kapitalbassituation och dess nivå av olönsamma tillgångar antingen planerade en kapitalökning eller en företagstransaktion. Banco Populars verkställande direktör ersattes mindre än ett år efter det att han hade tillträtt sin tjänst.

32 Till följd av tillkännagivandet 3 april 2017 om behovet av justering av 2016 års finansiella resultat sänkte DBRS den 6 april Banco Populars kreditbetyg med en negativ prognos. Den 7 april sänkte Standard & Poor's och den 21 april sänkte Moody's Investors service (nedan kallad Moody's) också Banco Populars kreditbetyg med en negativ prognos.

33 I april 2017 inledde Banco Popular ett privat försäljningsförfarande i syfte att sälja banken till en stark konkurrent, vilket skulle återställa dess finansiella ställning. För eventuella köpare som var intresserade av att förvärva Banco Popular fastställdes fristen för att lämna anbud till den 10 juni 2017, en frist som senare förlängdes till slutet av juni 2017.

34 Den 5 maj 2017 lade Banco Popular fram sin finansiella rapport för det första kvartalet år 2017, i vilken förluster till ett belopp av 137 miljoner euro redovisades.

35 Den 12 maj 2017 understeg kravet på likviditetstäckning (*Liquidity Coverage Requirement*) för Banco Popular den minimigräns på 80 procent som fastställs i artikel 460.2 c i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 2013, s. 1).

36 Genom skrivelse av den 16 maj 2017 meddelade Banco Santander, SA Banco Popular att den inte kunde lämna ett bindande anbud inom ramen för det privata försäljningsförfarandet.

37 Den 16 maj 2017 meddelade Banco Popular, i ett meddelande om en relevant omständighet till Comisión nacional del mercado de valores (Nationella värdepappers- och marknadsnämnden (CNMV), Spanien), att potentiella köpare hade visat intresse i det privata försäljningsförfarandet, men att inget bindande anbud hade inkommit.

38 Den 19 maj 2017 sänkte kreditvärderingsföretaget FITCH Banco Populars långsiktiga kreditbetyg.

39 Den 23 maj 2017 gav SRB:s ordförande Elke König en intervju på tv-kanalen Bloomberg, under vilken hon bland annat fick frågor om situationen för Banco Popular.

40 Under maj 2017 togs Banco Populars svårigheter upp i en mängd tidningsartiklar. Som exempel kan nämnas en artikel av den 11 maj 2017, som publicerades på webbplatsen elcondencial.com, med rubriken ”Saracho kräver omedelbar försäljning av Popular till JP Morgan och Lazard på grund av en risk för konkurs” (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). I denna artikel anges att bankens ordförande hade uppdragit åt JP Morgan och Lazard att anordna en omedelbar försäljning av banken på grund av en risk för konkurs, till följd av kraftigt minskade insättningar från privatkunder och institutionella kunder och att han ansåg att det enda sättet att säkerställa bankens lönsamhet var en fullständig och snar försäljning av hela koncernen. I artikeln anges att ”[m]ed hänsyn till att inlåningen fortsatte att minska och att externa finansieringskällor försvann löpte banken stor risk att fallera och [dess ordförande] var således tvungen att aktivera den mest drastiska åtgärden och gradvis avhålla sig från att sälja sina tillgångar för att förbättra kapitalbasen och uppfylla ECB:s krav”.

41 Den 15 maj 2017 angavs i en artikel som publicerades på webbplatsen elcondencial.com, med rubriken ”ECB inspekterar Banco Popular under två månader mitt i försäljningsprocessen” (”El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta”), att den försäljningsplan för Banco Popular som bankens ordförande genomförde ägde rum efter ECB:s inspektion, som hade bekräftat inlåningsunderskottet. Enligt denna artikel drog ECB:s inspektörer slutsatsen att Banco Populars svårigheter var kopplade till att banken inte hade tillräckligt kapital för att täcka sin fastighetsexponering och att det var nödvändigt att undvika sporadiska uttag av insatta medel. Inspektörerna uttryckte även sitt missnöje med presentationen av 2016 år räkenskaper.

42 Den 31 maj 2017 publicerade nyhetsbyrån Reuters en artikel med rubriken ”EU varnas för risken för avveckling av Banco Popular” (”EU warned of wind-down risk for Spain's Banco Popular”). I denna artikel uppgav bland annat en anonym EU-tjänsteman att ett av de största banktillsynsorganen i Europa hade varnat EU-tjänstemän för att Banco Popular kunde avvecklas om banken inte lyckades hitta en köpare. Enligt samma artikel uppgav denna tjänsteman även att SRB:s ordförande nyligen hade utfärdat en ”tidig varning” och förklarat att SRB följde det förfarande som inletts (av Banco Popular) med särskilt intresse inför ett eventuellt ingripande.

43 Samma dag publicerade SRB ett pressmeddelande som bestred innehållet i denna artikel.

44 De första dagarna i juni 2017 drabbades Banco Popular av massuttag av insatta medel.

45 På morgonen den 5 juni 2017 inkom Banco Popular med en första begäran till Banco de España (Spaniens centralbank) om ett snabbt tillskott av likvida medel och senare på eftermiddagen inkom Banco Popular med en andra ansökan, i vilken ett högre belopp begärdes på grund av stora likviditetsrörelser. På grundval av en begäran från Spaniens centralbank och efter den bedömning som ECB samma dag gjorde av Banco Populars begäran om akut likviditetstillskott, framställde ECB-rådet inte några invändningar mot ett snabbt tillskott av likvida medel till Banco Popular under perioden fram till den 8 juni 2017. Banco Popular erhöll en del av detta akuta likviditetstillskott, men sedan meddelade Spaniens centralbank att den inte kunde tillhandahålla ytterligare likvida medel till Banco Popular.

46 Den 6 juni 2017 sänkte DBRS och Moody's Banco Populars kreditbetyg.

Andra faktiska omständigheter som förelåg före antagandet av resolutionsordningen

47 Den 23 maj 2017 gav SRB Deloitte i uppdrag att i egenskap av oberoende expert genomföra en värdering av Banco Popular i enlighet med artikel 20 i förordning nr 806/2014.

48 Den 24 maj 2017 begärde SRB, med stöd av artikel 34 i förordning nr 806/2014, att Banco Popular skulle lämna nödvändiga upplysningar för att den skulle kunna genomföra sin värdering. Den 2 juni 2017 begärde SRB även att Banco Popular skulle lämna ut information om det privata försäljningsförfarandet och ge tillgång till det rum med virtuella säkra uppgifter som Banco Popular hade inrättat inom ramen för detta förfarande.

49 Den 3 juni 2017 antog SRB:s verkställande session beslut SRB/EES/2017/06, riktat till Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (Fonden för ordnad omstrukturering av banker (FROB), Spanien), om försäljningen av Banco Popular. SRB godkände att FROB omedelbart inledde förfarandet för försäljning av Banco Popular och underrättade FROB om försäljningsvillkoren i enlighet med artikel 39 i direktiv 2014/59. SRB angav bland annat att FROB skulle kontakta de fem potentiella köpare som hade anmodats att lämna anbud inom ramen för det privata försäljningsförfarandet.

50 Av de fem potentiella köparna beslutade två att inte delta i försäljningsförfarandet och en uteslöts av försiktighetsskäl.

51 Den 4 juni 2017 undertecknade de två potentiella köpare som hade beslutat att delta i försäljningsförfarandet, Banco Santander och Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), ett avtal om att inte lämna ut uppgifter och den 5 juni 2017 fick de tillgång till det virtuella datarummet.

52 Den 5 juni 2017 antog SRB en första värdering (nedan kallad värdering 1), i enlighet med artikel 20.5 a i förordning nr 806/2014, i syfte att tillhandahålla uppgifter för att kunna fastställa huruvida de villkor för att inleda ett resolutionsförfarande som anges i artikel 18.1 i förordning nr 806/2014 var uppfyllda.

53 Den 6 juni 2017 gjorde ECB, efter samråd med SRB, en bedömning av huruvida Banco Popular var i en situation där banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera, i enlighet med artikel 18.1 andra stycket i förordning nr 806/2014.

54 Vid denna bedömning angav ECB att Banco Popular under de föregående månaderna hade drabbats av kraftigt försämrad likviditet, främst till följd av kraftigt minskad inlåning. Banco Popular hade betydande likviditetsutflöden i samtliga kundsegment. ECB räknade upp de händelser som hade lett till Banco Populars likviditetsproblem.

55 ECB påpekade att Banco Popular i februari 2017, vid presentationen av årsbokslutet, hade meddelat att den var i behov av extraordinära avsättningar på 5,7 miljarder euro, vilket ledde till förluster på 3,485 miljarder euro år 2016, och att bankens långvariga ordförande, som hade påbörjat en ändring av bankens strategi, byttes ut. Tillkännagivandet av ytterligare avsättningar och förluster i slutet av räkenskapsåret ledde till att DBRS sänkte Banco Populars kreditbetyg den 10 februari 2017 och gav upphov till stor oro bland Banco Populars kunder, vilket tog sig uttryck i betydande och oväntade uttag av insättningar och av en ökning av antalet kundbesök i bankens filialer.

56 ECB angav även att Banco Populars offentliggörande den 3 april 2017 av en tillfällig offentlig förklaring om resultatet av flera internrevisioner som kunde få betydande inverkan på institutets årsredovisning, och en bekräftelse på att institutets verkställande direktör skulle bytas ut mindre än ett år efter det att han hade tillträtt sin tjänst, gav upphov till en ny uttagsvåg. ECB har påpekat att denna uttagsvåg även drevs på av

– Standard & Poor's sänkning av Banco Populars kreditbetyg den 7 april 2017,

– Banco Populars tillkännagivande den 10 april 2017 av att den inte skulle betala ut någon utdelning och att en ökning av kapitalet eller en företagstransaktion kunde bli nödvändig på grund av den ansträngda kapitalsituationen och den nödvändiga anpassningen till bankens jämlikar när det gällde täckningen av olönsamma tillgångar,

– Moody's sänkning av Banco Populars kreditbetyg den 21 april 2017,

– avslöjandet att resultatet för det första kvartalet år 2017 skulle bli sämre än förväntat,

– den konstant negativa medierapporteringen, såsom de ovan i punkterna 40 och 41 nämnda artiklarna av den 11 och 15 maj 2017, som kunde tolkas som om att Banco Popular hade beslutat om en omedelbar försäljning av banken på grund av en överhängande risk för konkurs eller likviditetsbrist och att banken hade ett betydande behov av avsättningar till följd av en inspektion på plats som tillsynsorganet hade genomfört.

57 ECB konstaterade även att inlåningsförlusterna sedan den 31 maj 2017 var särskilt relevanta, efter medieuppgifterna om att banken kunde försättas i konkurs om den pågående försäljningsprocessen inte gav ett snabbt resultat.

58 ECB påpekade dessutom att även om Banco Popular under de föregående veckorna hade tagit fram olika åtgärder för att generera ytterligare likviditet och hade börjat genomföra dessa, var omfattningen av de genomförda och förväntade inflödena otillräcklig för att lösa problemet med Banco Populars likviditetsförlust vid tidpunkten för utvärderingen. ECB angav vidare att även med det akuta likviditetstillskottet, vilket ECB-rådet inte hade invänt mot den 5 juni 2017, räckte likviditetssituationen vid denna tidpunkt inte för att säkerställa Banco Populars förmåga att fullgöra sina åtaganden senast den 7 juni 2017.

59 ECB ansåg att de åtgärder som Banco Popular redan hade vidtagit inte hade varit tillräckligt effektiva för att motverka bankens försämrade likviditet. ECB påpekade att Banco Popular, som alternativ åtgärd för att säkerställa sin förmåga att fullgöra de av sina åtaganden som förfallit till betalning, försökte genomföra en företagstransaktion, det vill säga en försäljning av banken till en större konkurrent. ECB ansåg emellertid att med hänsyn till Banco Populars försämrade likviditetssituation, avsaknaden av bevis för bankens förmåga att inom en snar framtid vända sin likviditet och den omständigheten att förhandlingarna hittills inte hade lett till ett positivt resultat kunde det inte förväntas att en sådan privat transaktion skulle genomföras i tid för Banco Popular att betala sina skulder eller andra åtaganden.

60 ECB konstaterade samtidigt att det inte fanns några tillsyns- eller ingripandeåtgärder att tillgå som gjorde det möjligt att omedelbart återställa Banco Populars likviditetssituation och ge banken tillräckligt med tid för att genomföra en företagstransaktion eller annan lösning. De åtgärder som stod till ECB:s förfogande i egenskap av behörig myndighet, i enlighet med det nationella införlivandet av artikel 104 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 2013, s. 338), och artiklarna 27–29 i direktiv 2014/59 eller artikel 16 i förordning 1024/2013, kunde inte säkerställa Banco Populars förmåga att betala sina skulder eller andra åtaganden innan förfallodagen, på grund av omfattningen av den försämrade likviditeten och förloppets hastighet.

61 Sammanfattningsvis ansåg ECB att de alltför stora uttagen av insättningar, bankens snabba likviditetsförlust och dess oförmåga att generera andra likvida medel var objektiva faktorer som tydde på att Banco Popular troligen inte inom en nära framtid skulle kunna betala sina skulder eller andra åtaganden på förfallodagen. ECB drog slutsatsen att Banco Popular höll på att fallera eller, under alla omständigheter, skulle komma att fallera inom en nära framtid i enlighet med artikel 18.1 a och 18.4 c i förordning nr 806/2014.

62 Den 6 juni 2017 underrättade Banco Populars styrelse ECB om att den hade kommit fram till slutsatsen att banken sannolikt skulle komma att fallera.

63 Samma dag antog FROB en skrivelse med information om försäljningsförfarandet (nedan kallad följebrevet) och fastställde fristen för att inkomma med anbud till midnatt den 6 juni 2017.

64 Samma dag underrättade BBVA, en av de två potentiella köparna av Banco Popular, FROB om att BBVA inte skulle lämna något anbud.

65 Den 6 juni 2017 överlämnade Deloitte även en andra värdering (nedan kallad värdering 2) till SRB, som avfattats i enlighet med artikel 20.10 i förordning nr 806/2014. Syftet med värdering 2 var att uppskatta värdet på Banco Populars tillgångar och skulder, tillhandahålla en uppskattning av hur aktieägarna och borgenärerna skulle ha behandlats om Banco Popular hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande och tillhandahålla uppgifter som gjorde det möjligt att fatta beslutet om de aktier och värdepapper som skulle överlåtas och som gjorde det möjligt för SRB att fastställa affärsvillkoren för försäljningsverktyget. I denna värdering uppskattades bland annat Banco Populars ekonomiska värde till 1,3 miljarder euro i det bästa scenariot, till minus 8,2 miljarder euro i det värsta scenariot och till minus 2 miljarder euro i den bästa uppskattningen.

66 Den 7 juni 2017 lämnade Banco Santander ett bindande anbud.

67 Genom en skrivelse av den 7 juni 2017 underrättade FROB SRB om att Banco Santander hade lämnat ett anbud den 7 juni klockan 03:12 och att Banco Santander erbjöd sig att köpa Banco Populars aktier för en euro. FROB angav att dess styrkommitté hade valt ut Banco Santanders anbud i anbudsförfarandet för försäljning av Banco Popular och hade beslutat att föreslå SRB att utse Banco Santander till köpare i SRB:s beslut om antagande av en resolutionsordning för Banco Popular.

Resolutionsordningen för Banco Popular av den 7 juni 2017

68 Med stöd av förordning nr 806/2014 antog SRB:s verkställande session den 7 juni 2017 beslut SRB/EES/2017/08 om en resolutionsordning för Banco Popular (nedan kallad resolutionsordningen).

69 Eftersom SRB ansåg att villkoren i artikel 18.1 i förordning nr 806/2014 var uppfyllda beslutade SRB i artikel 1 i resolutionsordningen att från och med tidpunkten för resolutionen låta Banco Popular bli föremål för ett resolutionsförfarande.

70 SRB ansåg således för det första att Banco Popular var i en situation där kreditinstitutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera, för det andra att det inte fanns några andra åtgärder som kunde hindra Banco Populars fallissemang inom rimlig tid och för det tredje att en resolutionsåtgärd i form av ett verktyg för försäljning av Banco Populars affärsverksamhet var nödvändig av hänsyn till allmänintresset. SRB angav att resolutionen var nödvändig och proportionerlig för att uppnå de två mål som anges i artikel 14.2 i förordning nr 806/2014, nämligen att säkerställa att bankens kritiska funktioner upprätthålls och att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten.

71 I artikel 5.1 i resolutionsordningen beslutade SRB följande:

”Det resolutionsverktyg som ska tillämpas på Banco Popular är försäljning av affärsverksamhet enligt artikel 24 i förordning nr 806/2014 genom överlåtelse av aktier till en köpare. Nedskrivningen och konverteringen av kapitalinstrument ska genomföras omedelbart för användningen av verktyget för försäljning av affärsverksamhet.”

72 Artikel 6 i resolutionsordningen rör nedskrivning av kapitalinstrument och verktyget för försäljning av affärsverksamhet. I artikel 6.1 angav SRB vilka åtgärder den hade antagit i enlighet med sin nedskrivningsbefogenhet enligt artikel 21 i förordning nr 806/2014.

73 I artikel 6.1 i resolutionsordningen beslutade SRB således att

– först minska det nominella aktiekapitalet i Banco Popular med 2 098 429 046 euro, vilket ledde till att 100 procent av aktierna i Banco Popular drogs in,

– därefter omvandla hela kapitalbeloppet för övriga primärkapitalinstrument som emitterats av Banco Popular och som var i omlopp vid tidpunkten för beslutet om resolutionsordningen till nyemitterade aktier i Banco Popular, (nedan kallade de nya aktierna I),

– därefter minska det nominella värdet av de nya aktierna I till noll, vilket ledde till att 100 procent av de nya aktierna I drogs in, och

– slutligen omvandla hela kapitalbeloppet för de supplementärkapitalinstrument som emitterats av Banco Popular och som var i omlopp vid tidpunkten för beslutet om resolution och de nya aktier som emitterats av Banco Popular (nedan kallade de nya aktierna II).

74 I artikel 6.3 i resolutionsordningen föreskrivs att dessa åtgärder för nedskrivning och konvertering ska grundas på värdering 2, som bekräftas av resultatet av det öppna och transparenta försäljningsförfarande som den spanska resolutionsmyndigheten (FROB) har genomfört.

75 I artikel 6.5 i resolutionsordningen angav SRB att den utövade sina befogenheter enligt artikel 24.1 a i förordning nr 806/2014, rörande verktyget för försäljning av affärsverksamhet, och att den förordnade att de nya aktierna II skulle överlåtas till Banco Santander, fritt och oberoende av tredje parts rättigheter eller förmånsrätt, mot betalning av en köpeskilling på en euro. SRB uppgav att köparen redan hade samtyckt till överlåtelsen.

76 SRB angav även att överlåtelsen av de nya aktierna II skulle ske på grundval av köparens bindande anbud av den 7 juni 2017 och skulle genomföras av FROB i enlighet med Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (lag 11/2015 om rekonstruktion och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag) av den 18 juni 2015 (BOE nr 146, av den 19 juni 2015, s. 50797).

77 Resolutionsordningen förelades kommissionen för godkännande den 7 juni 2017 klockan 05:13.

78 Den 7 juni 2017 klockan 06:30 antog kommissionen beslut (EU) 2017/1246 av den 7 juni 2017 om godkännande av resolutionsordningen för Banco Popular Español SA (EUT L 178, 2017, s. 15, nedan kallat det angripna beslutet), och anmälde detta till SRB. Resolutionsordningen trädde följaktligen i kraft samma dag.

79 Av skäl 4 i det angripna beslutet framgår följande:

”Kommissionen ställer sig bakom resolutionsordningen. Kommissionen instämmer i synnerhet med den motivering som lämnats av [SRB] till varför en resolution är nödvändig för allmänintresset i enlighet med artikel 5 i förordning (EU) nr 806/2014.”

80 Samma dag antog FROB de åtgärder som var nödvändiga för att genomföra resolutionsordningen, i enlighet med artikel 29 i förordning nr 806/2014. I samband med detta samtyckte FROB till att nya aktier i Banco Popular som härrörde från konverteringen av supplementärkapitalinstrumentet (de nya aktierna II) överläts till Banco Santander.

Faktiska omständigheter som inträffat efter resolutionsbeslutet

81 Den 14 juni 2018 översände Deloitte en rapport till SRB om den värdering av skillnaden i behandling som föreskrivs i artikel 20.16–20.18 i förordning nr 806/2014, och som genomförts för att fastställa huruvida aktieägarna och borgenärerna skulle ha behandlats bättre om Banco Popular hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande (nedan kallat värdering 3). Den 31 juli 2018 översände Deloitte ett tillägg till denna rapport till SRB, i vilket vissa formella fel i rapporten korrigerades.

82 Den 28 september 2018 blev Banco Santander, efter en fusion genom absorption, universell efterträdare till Banco Popular.

83 Den 17 mars 2020 antog SRB beslut SRB/EES/2020/52 om huruvida aktieägare och borgenärer ska beviljas ersättning till följd av de resolutionsåtgärder som vidtagits mot Banco Popular. Ett meddelande med anledning av detta beslut offentliggjordes den 20 mars 2020 i *Europeiska unionens officiella tidning* (EUT C 91, 2020, s. 2). I detta beslut slog SRB fast att de berörda aktieägarna och borgenärerna inte hade rätt till ersättning från den gemensamma resolutionsfonden i enlighet med artikel 76.1 e i förordning nr 806/2014.

Förfarande och parternas yrkande

84 Sökandena väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 17 augusti 2017.

85 Genom ansökningar som inkom till tribunalens kansli den 20 november respektive den 18 december 2017 begärde Banco Santander och SRB att få intervenera i förvarande förfarande till stöd för kommissionens yrkanden. Genom beslut av den 12 april 2019 beviljade ordföranden för tribunalens åttonde avdelning dessa ansökningar om att få intervenera. Intervenienterna inkom med sina interventionsinlagor och parterna yttrade sig över dessa inom de fastställda fristerna.

86 Genom skrivelse av den 6 juli 2018 ställde tribunalen, som en åtgärd för processledning enligt artikel 89 i rättegångsreglerna, skriftliga frågor till parterna. Parterna besvarade frågorna inom den fastställda fristen.

87 Genom skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 31 oktober 2019 inkom sökandena med en ny bevisuppgift med stöd av artikel 85.3 i rättegångsreglerna. Kommissionen och SRB yttrade sig inom den fastställda fristen.

88 I samband med att sammansättningen av tribunalens avdelningar ändrades, förordnades referenten att tjänstgöra på tredje avdelningen. Målet tilldelades därför i enlighet med artikel 27.5 i rättegångsreglerna denna avdelning.

89 På förslag av tredje avdelningen beslutade tribunalen, med tillämpning av artikel 28 i rättegångsreglerna, att hänskjuta målet till en avdelning i utökad sammansättning.

90 Genom skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 16 oktober 2020 inkom sökandena med en ny bevisuppgift med stöd av artikel 85.3 i rättegångsreglerna. Kommissionen, SRB och Banco Santander yttrade sig inom den fastställda fristen.

91 Den 15 mars 2021 uppmanade tribunalen, som en åtgärd för processledning enligt artikel 89 i rättegångsreglerna, kommissionen att förete flera handlingar. Genom skrivelse av den 30 mars 2021 uppgav kommissionen att den inte kunde efterkomma tribunalens begäran, men att den kunde förete de begärda handlingarna inom ramen för en åtgärd för bevisupptagning.

92 Den 15 april 2021 uppmanade tribunalen, som en åtgärd för processledning enligt artikel 89 i rättegångsreglerna, SRB att förete vissa handlingar. I en skrivelse av den 20 april 2021 svarade SRB att de begärda handlingarna delvis var konfidentiella och att de kunde företes om tribunalen vidtog en åtgärd för bevisupptagning.

93 Genom beslut av den 21 maj 2021 förelade tribunalen kommissionen, med stöd av dels artikel 24 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, dels artiklarna 91 b, 92.3 och 103 i rättegångsreglerna, att inkomma med fullständiga versioner av resolutionsordningen, värdering 2 och ECB:s bedömning av den 6 juni 2017 om huruvida Banco Popular var i en situation där kreditinstitutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Tribunalen förelade även SRB att i en icke-konfidentiell respektive en konfidentiell version inkomma med Banco Populars skrivelse till ECB av den 6 juni 2017, inbegripet dess bilaga, och ECB:s skrivelse till Banco Popular av den 18 maj 2017.

94 Genom skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 4 juni 2021 inkom sökandena med en ny bevisuppgift med stöd av artikel 85.3 i rättegångsreglerna. Övriga parter anmodades att yttra sig över denna begäran vid förhandlingen.

95 Genom beslut av den 16 juni 2021 förordnade tribunalen att de konfidentiella versionerna av de handlingar som kommissionen och SRB hade ingett för att verkställa beslutet av den 21 maj 2021 skulle avlägsnas från handlingarna i målet och översände Banco Populars skrivelse till ECB av den 6 juni 2017 till övriga parter utan bilaga.

96 Eftersom två ledamöter på tredje avdelningen var förhindrade att döma i målet, utsåg tribunalen två andra domare så att avdelningen blev beslutsför.

97 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens skriftliga och muntliga frågor vid förhandlingen den 24 juni 2021.

98 Sökandena har yrkat att tribunalen ska

– ogiltigförklara det angripna beslutet, alternativt artikel 1 däri, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

99 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

100 Banco Santander och SRB har yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

101 Till stöd för sin talan har sökandena åberopat sex grunder. Som första grund har det gjorts gällande att kommissionen inte undersökte resolutionsordningen innan den godkände den. Den andra grunden avser ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten. Såvitt avser den tredje grunden har sökandena gjort gällande att tystnadsplikten och rätten till god förvaltning åsidosatts. Den fjärde grunden avser uppenbart oriktiga bedömningar vid tillämpningen av

artiklarna 14, 18, 20–22 och 24 i förordning nr 806/2014. Som femte grund har sökandena gjort gällande att rätten till egendom åsidosatts. Den sjätte grunden avser åsidosättande av rätten att yttra sig.

102 När det gäller omfattningen av tribunalens prövning har sökandena inledningsvis gjort gällande att tribunalen ska göra en fullständig och ingående prövning av resolutionsordningen.

103 Kommissionen anser att unionsdomstolarna inom ramen för en talan om ogiltigförklaring är skyldiga att, när de ställs inför en komplicerad teknisk fråga, pröva riktigheten av de faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för den angripna rättsakten, kontrollera att det inte har förekommit uppenbara fel eller maktmissbruk och kontrollera att svaranden inte klart har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning.

104 Tribunalen påpekar att omfattningen av dess prövning har begränsats i rättspraxis, både i situationer där den angripna rättsakten grundar sig på en bedömning av ytterst komplicerade vetenskapliga och tekniska sakomständigheter och när det rör sig om komplicerade ekonomiska bedömningar.

105 Då unionens myndigheter tillerkänns ett stort utrymme för skönsmässig bedömning – särskilt vid utvärdering av ytterst komplicerade vetenskapliga och tekniska sakomständigheter – för att bestämma vilken typ av åtgärder, och hur pass omfattande åtgärder, dessa myndigheter ska vidta, ska unionsdomstolens prövning begränsas till en kontroll av att unionens myndigheter vid denna skönsmässiga bedömning inte har gjort sig skyldiga till uppenbara fel eller maktmissbruk, eller uppenbart har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning. I en sådan situation får unionsdomstolen inte ersätta unionsmyndigheternas bedömning av de vetenskapliga och tekniska sakomständigheterna med sin egen, då det endast är dessa myndigheter som har tilldelats detta uppdrag enligt EUF-fördraget (dom av den 21 juli 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, punkt 60, och dom av den 7 mars 2013, Bilbaína de Alquitranes m.fl./ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, punkt 76, se även dom av den 11 maj 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, punkt 163 och där angiven rättspraxis).

106 När det gäller den prövning som unionsdomstolarna företar av de komplicerade ekonomiska bedömningar som unionsmyndigheterna har gjort, är denna en begränsad prövning som endast består i en kontroll av att reglerna för handläggning och motivering har följts, att de faktiska omständigheterna är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk. Det ankommer emellertid inte på unionsdomstolen att i samband med denna prövning ersätta den ekonomiska bedömning som gjorts av kommissionen med sin egen bedömning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 juli 1985, Remia m.fl./kommissionen, 42/84, EU:C:1985:327, punkt 34, dom av den 10 december 2020, Comune di Milano/kommissionen, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punkt 100 och där angiven rättspraxis, och dom av den 16 januari 2020, Iberpotash/kommissionen, T-257/18, EU:T:2020:1, punkt 96 och där angiven rättspraxis).

107 Eftersom de beslut som SRB ska anta inom ramen för ett resolutionsförfarande grundar sig på ytterst komplicerade ekonomiska och tekniska bedömningar, ska de principer som följer av den rättspraxis som nämnts i punkterna 105 och 106 ovan anses tillämpliga på den prövning som domstolen ska göra.

108 Även om SRB tillerkänns ett utrymme för skönsmässig bedömning på det ekonomiska och tekniska området, innebär detta emellertid inte att unionsdomstolen inte ska pröva SRB:s tolkning av de ekonomiska uppgifter som ligger till grund för dess beslut. Som domstolen har påpekat ska unionsdomstolen även vid komplexa bedömningar nämligen inte bara pröva huruvida de bevis som åberopats var materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, utan även huruvida dessa bevis utgjorde samtliga relevanta uppgifter att beakta vid bedömningen av en komplicerad situation och huruvida de kunde ligga till grund för de slutsatser som dragits (se dom av den 22 november 2007, Spanien/Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, punkt 57 och där angiven rättspraxis, dom av den 26 mars 2019, kommissionen/Italien, C-621/16 P, EU:C:2019:251, punkt 104 och där angiven rättspraxis, och dom av den 10 december 2020, Comune di Milano/kommissionen, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punkt 115 och där angiven rättspraxis).

109 För att fastställa att SRB har gjort en sådan uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna som skulle kunna motivera att resolutionsordningen ogiltigförklaras, ska den bevisning som ingetts av sökandena vara tillräcklig för att medföra att de bedömningar av omständigheterna som återges i resolutionsordningen förlorar sin trovärdighet (se, analogt, dom av den 14 juni 2018, Lubrizol Frankrike/rådet, C-223/17 P, ej publicerad, EU:C:2018:442, punkt 39, dom av den 12 december 1996, AIUFFASS och AKT/kommissionen, T-380/94, EU:T:1996:195, punkt 59, och dom av den 13 december 2018, Comune di Milano/kommissionen, T-167/13, EU:T:2018:940, punkt 108 och där angiven rättspraxis).

Den första grunden: kommissionen prövade inte resolutionsordningen innan den godkände den

110 Sökandena har i huvudsak gjort gällande att med hänsyn till den korta frist som kommissionen förfogade över för att godkänna resolutionsordningen kunde den inte göra en lämplig bedömning av de skönsmässiga aspekterna av denna ordning, vilket strider mot de principer om delegering av befogenhet som slogs fast i domen av den 13 juni 1958, Meroni/Höga myndigheten (9/56, EU:C:1958:7). Sökandena har gjort gällande att kommissionen nöjde sig med att godkänna resolutionsordningen, genom att på ett rättsstridigt sätt delegera utövandet av sin befogenhet att företa en skönsmässig bedömning till SRB.

111 Kommissionen har gjort gällande att den från och med den 2 maj 2017, den dag då SRB underrättade kommissionen om att Banco Popular hade likviditetsproblem och att en resolutionsåtgärd kunde bli nödvändig, har förberett sig för alla möjliga scenarier. Kommissionen deltar som permanent observatör i SRB:s beslutande organ. Den hade tillgång till samtliga handlingar och dess experter hjälpte SRB att avfatta resolutionsordningen. Kommissionen har gjort gällande att den därför kunde göra den erforderliga bedömningen inom den frist som den hade till sitt förfogande.

112 Tribunalen påpekar att domstolen i punkt 41 i domen av den 22 januari 2014, Förenade kungariket/parlamentet och rådet (C-270/12, EU:C:2014:18), angav att den i domen av den 13 juni 1958, Meroni/Höga myndigheten (9/56, EU:C:1958:7), hade understrukit att följderna av en delegering av befogenheter skilde sig åt markant, beroende på om den avsåg klart avgränsade verkställande befogenheter, vilkas användning därigenom var föremål för sträng kontroll med hjälp av objektiva kriterier fastställda av den delegerande myndigheten, eller om den avsåg ”diskretionär befogenhet som innebär en vidsträckt bedömningsfrihet och som i den praktiska användningen [kunde] ge uttryck för en verklig ekonomisk politik”.

113 Domstolen tillade att den i domen av den 13 juni 1958, Meroni/Höga myndigheten (9/56, EU:C:1958:7), även hade angett att en delegering av det förstnämnda slaget inte nämnvärt kunde ändra de följder som utövandet av de aktuella befogenheterna medförde, medan en delegation av det andra slaget innebar en ”verklig förändring av ansvarsförhållandena” genom att den delegerande myndighetens val ersätts med de val som görs av den myndighet som mottar befogenheterna (dom av den 22 januari 2014, Förenade kungariket/parlamentet och rådet, C-270/12, EU:C:2014:18, punkt 42).

114 För att bedöma räckvidden av förevarande grund ska det preciseras vilket förfarande för att anta resolutionsordningar som införts genom förordning nr 806/2014 och särskilt vilken roll kommissionen har tilldelats.

115 Tribunalen påpekar att det förfarande för antagande av resolutionsåtgärder som lagstiftaren införde genom förordning nr 806/2014 följde de synpunkter som rådets rättstjänst hade framfört i ett yttrande av den 7 oktober 2013 om kommissionens förslag till förordning, vilket syftade till att bedöma huruvida det förfarande som ursprungligen föreskrevs i förslaget till förordning var förenligt med principerna om delegering av befogenheter, såsom dessa tolkats i domen av den 13 juni 1958, Meroni/Höga myndigheten (9/56, EU:C:1958:7).

116 I det förslag till förordning som prövades i yttrandet skilde sig fördelningen av befogenheter mellan kommissionen och SRB från den fördelning som slutligen valdes i förordning nr 806/2014. Kommissionen hade bland annat befogenhet att låta en enhet försättas i resolution, fastställa en ram för hur resolutionsverktygen skulle användas och besluta om och hur befogenheterna att skriva ned och konvertera kapitalinstrument skulle användas och SRB var, i enlighet med den ram som fastställts av kommissionen, behörig att anta de beslut som riktade sig till de nationella resolutionsmyndigheterna.

117 I sitt yttrande påpekade rådets rättstjänst att vissa åtgärder som SRB kunde inkludera i ett resolutionsbeslut inte hade preciserats tillräckligt. Rådets rättstjänst ansåg att systematiken och strukturen i förslaget till förordning, som innebar att kommissionen gavs befogenhet att anta det grundläggande resolutionsbeslutet och att SRB var skyldig att agera inom ramen för de kriterier som kommissionen fastställt, var förenliga med unionsrätten såsom denna tolkats i domen av den 13 juni 1958, Meroni/Höga myndigheten (9/56, EU:C:1958:7). Rättstjänsten ansåg emellertid att SRB:s befogenhet att genomföra resolutionsverktygen och besluten i viss mån föreföll vara skönsmässig och gå utöver utövandet av rent tekniska befogenheter. Den drog därför slutsatsen att det antingen skulle kunna vara nödvändigt att i förordningen inkludera andra bestämmelser för att på ett korrekt sätt reglera SRB:s användning av resolutionsverktygen eller att vid utövandet av dessa befogenheter involvera en unionsinstitution med genomförandebefogenheter.

118 Med beaktande av detta yttrande från rådets rättstjänst ändrade unionslagstiftaren mekanismen för antagande av resolutionsåtgärder. Eftersom antagandet av en resolutionsåtgärd innebär ett utrymme för skönsmässig bedömning, har lagstiftaren beslutat att denna befogenhet ska vara förbehållen en institution och inte SRB.

119 Detta framgår särskilt av skälen 24 och 26 i förordning nr 806/2014, i vilka följande anges:

> ”(24) Eftersom det endast är unionens institutioner som får fastställa unionens resolutionsstrategi och eftersom ett visst utrymme för skönsmässig bedömning finns kvar i antagandet av varje specifik resolutionsordning, är det nödvändigt att föreskriva om ett lämpligt deltagande av rådet och kommissionen, som institutioner som får utöva

genomförandebefogenheter i enlighet med artikel 291 [FEUF]. Bedömningen av de skönsmässiga aspekterna av [SRB:s] resolutionsbeslut bör göras av kommissionen. Med hänsyn till de betydande effekterna av resolutionsbeslut på medlemsstaternas finansiella stabilitet och på själva unionen, liksom på medlemsstaternas finanspolitiska suveränitet, är det viktigt att genomförandebefogenheter att fatta vissa beslut avseende resolution ges till rådet. Därför bör det vara rådet, på förslag av kommissionen, som utövar effektiv kontroll över [SRB:s] bedömning av huruvida allmänintresse föreligger och bedömer varje betydande ändring av det belopp från fonden som ska användas i en viss resolutionsåtgärd. …

(26) … [SRB], om den anser att alla kriterier för att utlösa resolution är uppfyllda, bör anta resolutionsordningen. Förfarandet för antagandet av resolutionsordningen, som involverar kommissionen och rådet, stärker [SRB:s] nödvändiga operativa oberoende samtidigt som principen om delegering av befogenheter till byråer enligt tolkning av Europeiska unionens domstol … respekteras. Därför föreskriver denna förordning att den resolutionsordning som antas av [SRB] träder i kraft endast om det, inom 24 timmar efter det att den antagits av [SRB], inte kommit några invändningar från rådet eller kommissionen eller resolutionsordningen godkänts av kommissionen. De grunder på vilka rådet, på förslag av kommissionen, tillåts invända mot [SRB:s] resolutionsordning bör vara strikt begränsade till förekomsten av ett allmänintresse och till väsentliga ändringar från kommissionens sida av det belopp från fonden som föreslagits av [SRB]. … Kommissionen bör löpande som observatör vid [SRB:s] möten kontrollera att den resolutionsordning som nämnden antar är helt förenlig med denna förordning, att den avväger mellan olika mål och intressen i frågan, respekterar allmänintresset och att den inre marknadens integritet bevaras. Med tanke på att resolutionsåtgärder kräver ett mycket snabbt beslutsfattande bör rådet och kommissionen ha ett nära samarbete och rådet bör inte utföra samma förberedande arbete som kommissionen redan utfört …”

120 Vad gäller resolutionsförfarandet föreskrivs det i artikel 18.7 i förordning nr 806/2014 således att kommissionen antingen ska godkänna resolutionsordningen eller invända mot den med avseende på dessa skönsmässiga aspekter och att en resolutionsordning endast får träda i kraft om rådet eller kommissionen inte har framfört invändningar inom 24 timmar efter det att SRB överlämnat den.

121 I enlighet med artikel 18.7 i förordning nr 806/2014 måste en unionsinstitution, det vill säga kommissionen eller rådet, godkänna resolutionsordningen med avseende på dess skönsmässiga aspekter för att den ska få rättsverkningar. Unionslagstiftaren har således anförtrott en institution det rättsliga och politiska ansvaret för att fastställa unionens politik på resolutionsområdet och därigenom undvika en ”verklig förändring av ansvarsförhållandena” i den mening som avses i domen av den 13 juni 1958, Meroni/Höga myndigheten (9/56, EU:C:1958:7).

122 Kommissionen måste därför ha gjort en faktisk bedömning av de skönsmässiga aspekterna av resolutionsordningen innan denna trädde ikraft. I annat fall har kommissionen, såsom sökandena har gjort gällande, rättsstridigt delegerat sitt utrymme för skönsmässig bedömning till SRB i strid med de principer om delegering av befogenhet som följer av domen av den 13 juni 1958, Meroni/Höga myndigheten (9/56, EU:C:1958:7).

123 Om resolutionsordningen, såsom sökandena har hävdat, trädde i kraft till följd av ett godkännande från kommissionen som inte grundade sig på en bedömning, utan enbart på en bekräftelse, följer att SRB på egen hand gjorde den bedömning av de skönsmässiga aspekter som ledde till valet av ekonomisk politik och således behovet av att genomföra resolutionen, vilket inte är förenligt med de principer som slogs fast i domen av den 13 juni 1958, Meroni/Höga myndigheten (9/56, EU:C:1958:7).

124 I skäl 4 i det angripna beslutet angav kommissionen att den ställde sig bakom resolutionsordningen, och i synnerhet att den instämde med den motivering som SRB lämnat till varför en resolution var nödvändig men hänsyn till allmänintresset.

125 Kommissionen godkände således SRB:s beslut att låta Banco Popular bli föremål för en resolutionsåtgärd och angav bland annat att valet av verktyget för försäljning av affärsverksamhet var nödvändigt och proportionerligt för att uppnå målen att upprätthålla den kritiska verksamheten och undvika betydande negativa effekter för den finansiella stabiliteten.

126 Sökandena har genom sina argument gjort gällande att kommissionen, med hänsyn till förfarandets förlopp, nöjde sig med att godkänna resolutionsordningen, utan att pröva den, genom att på ett rättsstridigt sätt delegera utövandet av sin befogenhet att göra en skönsmässig bedömning till SRB.

127 Sökandena har för det första gjort gällande att resolutionsordningen översändes till kommissionen den 7 juni 2017 klockan 05:13 och trädde i kraft samma dag klockan 06:30. Sökandena anser att kommissionen, inom denna korta frist, omöjligen kan ha hunnit uppfylla sin skyldighet att göra en lämplig bedömning av resolutionsordningens skönsmässiga aspekter.

128 Sökandena har för det andra påpekat att det framgår av protokollet från kommissionens möte den 7 juni 2017 att resolutionsordningen godkändes efter ett brådskande skriftligt förfarande. Enligt sökandena skulle generaldirektoratet för finansiell stabilitet, finansiella tjänster och kapitalmarknadsunionen pröva huruvida SRB hade dragit lämpliga slutsatser i fråga om resolutionsordningens skönsmässiga aspekter och borde därför ha rekommenderat kommissionen att godkänna resolutionsordningen. Denna rekommendation borde ha överlämnats till kommissionärernas kabinett, generaldirektoraten och rättstjänsten, med angivande av en frist för att framställa invändningar. I avsaknad av invändningar borde beslutet ha ansetts ha antagits i enlighet med artikel 12 i kommissionens arbetsordning. Sökandena anser att det är omöjligt för kommissionen att inom loppet av 77 minuter genomföra detta förfarande och göra en lämplig prövning av resolutionsordningens skönsmässiga aspekter. I artikel 18.7 i förordning nr 806/2014 ges kommissionen en frist på 24 timmar.

129 Tribunalen konstaterar att sökandena inte har bestritt att det brådskade att anta resolutionsordningen.

130 Av artikel 30 i förordning nr 806/2014 framgår dels att SRB ska informera kommissionen om alla åtgärder den vidtar för att förbereda för resolution, dels att SRB och i synnerhet kommissionen, vid utövandet av sina respektive åligganden enligt denna förordning, ska samarbeta nära, särskilt i resolutionsplaneringen, i fasen för tidigt ingripande och i resolutionsfasen, och att de ska förse varandra med all information de behöver för att kunna utföra sina uppgifter.

131 I artikel 43.3 i förordning nr 806/2014 föreskrivs dessutom att kommissionen ska utse en företrädare som ska ha rätt att delta i mötena inom de verkställande sessionerna och plenarsessionerna som permanent observatör, och att dess företrädare ska ha rätt att delta i debatterna och ska ha tillgång till alla handlingar.

132 Som SRB och kommissionen har påtalat deltog kommissionen, i enlighet med sina skyldigheter enligt förordning nr 806/2014, redan i maj 2017 i de olika stegen av förfarandet som föregick antagandet av resolutionsordningen.

133 Kommissionen har i svaromålet redogjort för de olika stegen i sitt deltagande i de förberedande stadierna inför antagandet av resolutionsordningen. Den har bland annat nämnt flera möten som den har haft med SRB från och med den 22 maj 2017 och dagliga möten som den har haft från och med den 30 maj 2017, mottagandet den 6 respektive 7 juni 2017 av förslag till resolutionsbeslut som översänts av SRB och dess olika avdelningars verksamhet från och med den 6 juni 2017 klockan 17:30 till och med den 7 juni [2017] klockan 05:13.

134 Kommissionen har även angett att den, i egenskap av permanent observatör, hade tillgång till alla handlingar som kunde vara användbara vid utarbetandet av resolutionsordningen och särskilt till de handlingar som rörde Banco Populars ekonomiska situation samt att dess sakkunnige deltog i utarbetandet av resolutionsordningen tillsammans med SRB, bland annat genom att utarbeta en modell för resolutionsordningen. Kommissionen har tillagt att dess sakkunnige var på plats i SRB:s lokaler från den 6 juni 2017 för att hjälpa SRB att utforma resolutionsordningen.

135 Som svar på en åtgärd för processledning ingav kommissionen en förteckning över protokoll från SRB:s möten i den verkställande sessionen, som kommissionen deltog i sedan den 22 maj 2017. Denna förteckning visar att kommissionen deltog i tre möten, som hölls den 24 maj, den 2 juni och den 6 och 7 juni 2017. Kommissionen ingav vidare en förteckning över informella interna rapporter från kommissionens avdelningar i samband med utarbetandet av resolutionsordningen den 22, 24 och 29 maj samt den 2 och 6 juni 2017. För det tredje inkom kommissionen med flera e-postmeddelanden som utväxlats mellan dess avdelningar och SRB, daterade den 1, den 3, den 6 och den 7 juni 2017, angående vidarebefordran av resolutionsmodeller enligt scenariot om försäljning av affärsverksamhet och utkast till resolutionsordning. Dessa e-postmeddelanden bekräftar bland annat att kommissionens mottog utkasten till resolutionsordning den 6 juni 2017 klockan 18:59 och den 7 juni 2017 klockan 0:33.

136 Härav följer att kommissionens avdelningar deltog i flera möten med SRB och att kommissionen hade fått kännedom om och deltagit i utarbetandet av utkasten till resolutionsordning före den 7 juni 2017 klockan 05:13.

137 Vid förhandlingen medgav sökandena att kommissionen hade deltagit i de förberedande stadierna inför antagandet av resolutionsordningen. Sökandena hävdade emellertid att kommissionen inte hade lagt fram något bevis för att diskussionerna hade rört den slutliga versionen av resolutionsordningen.

138 Med hänsyn till att kommissionen deltog i de förberedande stadierna inför antagandet av resolutionsordningen hade den redan kännedom om Banco Populars svårigheter, de åtgärder som SRB avsåg att vidta för att avhjälpa dessa svårigheter och det väsentliga innehållet i resolutionsordningen. Sökandena kan således inte hävda att kommissionen inte redan haft tid att

utvärdera resolutionsordningen. Den omständigheten att diskussionerna under de förberedande stadierna inte avsåg den slutgiltiga utformningen av resolutionsordningen saknar i detta avseende betydelse.

139 Härav följer att denna grund vilar på ett felaktigt antagande från sökandenas sida, nämligen att kommissionens ingripande under de förberedande stadierna inför antagandet av resolutionsbeslutet begränsades till det intervall som förflöt mellan SRB:s överlämnande av resolutionsordningen den 7 juni 2017 klockan 5:13 och kommissionens godkännande av resolutionsordningen.

140 Eftersom sökandenas argument grundar sig på ett felaktigt antagande kan tribunalen följaktligen inte godta sökandenas argument att kommissionen endast godkände resolutionsordningen, utan att göra en adekvat bedömning av de skönsmässiga aspekterna av denna åtgärd, i strid med principerna om delegering av befogenhet.

141 Denna slutsats påverkas inte av sökandenas övriga argument.

142 Vad gäller sökandenas argument att detaljerna i resolutionsordningen skilde sig från detaljerna i den resolutionsordning som antogs i enlighet med artikel 8 i förordning nr 806/2014 och godkändes i december 2016, räcker det att konstatera att detta argument är verkningslöst. Den resolutionsordning som antagits av SRB och godkänts av kommissionen stöder sig nämligen inte på denna plan, vilket anges i skälen 44–46 i resolutionsordningen.

143 Vas gäller sökandenas argument att kommissionen i artikel 18.7 i förordning nr 806/2014 beviljas en frist på 24 timmar för att anta resolutionsordningen, räcker det att påpeka att det rör sig om en maximifrist. Som kommissionen har påpekat motsvarar en frist på 24 timmar den längsta tid som den har till sitt förfogande om resolutionen sker under en helg. När ett kreditinstituts fallissemang, såsom i förevarande fall, inträffar på en vardag ska en resolutionsåtgärd vidtas nattetid för att säkerställa att kreditinstitutets kritiska funktioner upprätthålls. Därför var det nödvändigt att skyndsamt anta resolutionsordningen före den 7 juni 2017 klockan 7:00, då marknaderna öppnades.

144 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden: åsidosättande av motiveringsskyldigheten

145 Sökandena har gjort gällande att motiveringen i skäl 4 i det angripna beslutet är otillräcklig. Sökandena har för det första gjort gällande att det i skäl 4 i det angripna beslutet på ett allmänt sätt hänvisas till de skäl som SRB anfört, utan att några särskilda skäl eller särskilda bestämmelser anges i resolutionsordningen. För det andra framgår det inte av de ”skäl” beträffande kriteriet om hänsyn till allmänintresset hur kommissionens bedömning har gjorts, utan dessa bekräftar enbart resolutionsordningen. För det tredje innehåller det angripna beslutet inte någon motivering med avseende på de skönsmässiga aspekterna av resolutionsordningen, som kommissionen var skyldig att bedöma. Kommissionen nöjde sig med att förklara att den godkände resolutionsordningen, utan att ge någon ytterligare förklaring eller motivering.

146 Enligt domstolens fasta praxis ska det av den motivering som krävs enligt artikel 296 FEUF klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utföra sin prövning. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga

omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området (se dom av den 8 maj 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punkterna 85 och 87 och där angiven rättspraxis, och dom av den 21 oktober 2020, ECB/Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, ej publicerad, EU:C:2020:845, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

147 Dessutom ska graden av precision i ett besluts motivering anpassas till de faktiska möjligheterna och de tekniska och tidsmässiga villkor under vilka rättsakten antas (se dom av den 6 november 2012, Éditions Odile Jacob/kommissionen, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punkt 48 och där angiven rättspraxis, dom av den 23 maj 2019, KPN/kommissionen, T-370/17, EU:T:2019:354, punkt 139 och där angiven rättspraxis, och dom av den 27 januari 2021, KPN/kommissionen, T-691/18, ej publicerad, EU:T:2021:43, punkt 162).

148 Tribunalen erinrar om att följande framgår av skäl 4 i det angripna beslutet:

”Kommissionen ställer sig bakom resolutionsordningen. Kommissionen instämmer i synnerhet med den motivering som lämnats av [SRB] till varför en resolution är nödvändig för allmänintresset i enlighet med artikel 5 i förordning (EU) nr 806/2014.”

149 I skäl 2 i det angripna beslutet hänvisade kommissionen dessutom till att SRB i resolutionsordningen hade angett att alla villkor för resolution som anges i artikel 18.1 första stycket i förordning (EU) nr 806/2014 var uppfyllda när det gällde Banco Popular Español SA, och förklarat varför resolutionsåtgärder är nödvändiga av hänsyn till allmänintresset. I skäl 3 i det angripna beslutet påpekade kommissionen vidare att resolutionsordningen, i enlighet med artikel 18.6 i förordning nr 806/2014, försatte Banco Popular i resolution och fastställde tillämpningen av försäljningsverktyget på institutet under resolution. Resolutionsordningen redovisade också varför alla dessa faktorer var tillräckliga.

150 Härav följer att kommissionen i det angripna beslutet uttryckligen hänvisade till anledningen till att SRB ansåg att villkoren för att anta resolutionsordningen var uppfyllda och att försäljningsverktyget skulle tillämpas. Godkännandet av resolutionsordningen i skäl 4 i det angripna beslutet ska således läsas mot bakgrund av de övriga skälen och rör samtliga motiv för beslutet. I nämnda skäl angav kommissionen uttryckligen att den instämde med den motivering som lämnats i resolutionsordningen till varför en resolutionsåtgärd mot Banco Popular var nödvändig, särskilt vad gäller kriteriet om hänsyn till allmänintresset. I motsats till vad sökandena har gjort gällande hänvisade kommissionen i det angripna beslutet således uttryckligen till resolutionsordningens skönsmässiga aspekter, bland annat till iakttagandet av kriteriet om hänsyn till allmänintresset.

151 Resolutionsbeslutet och dess motivering ingår således i det sammanhang i vilket det angripna beslutet antogs.

152 Kommissionen har dock understrukit att sökandena inte har hävdat att resolutionsordningen inte är tillräckligt motiverad.

153 Tribunalen erinrar dessutom om att kommissionen, i enlighet med artikel 18.7 i förordning nr 806/2014, antingen ska ”godkänna” resolutionsordningen eller invända mot den med avseende på de skönsmässiga aspekterna av densamma.

154 Härav följer att när kommissionen, såsom i förevarande fall, godkänner resolutionsordningen, kan den i sin motivering begränsa sig till att ange att den instämmer i den motivering som lämnats i resolutionsordningen. Varje annan ytterligare motivering av dess godkännande skulle endast upprepa redan existerande delar i resolutionsordningen. Enligt artikel 18.7 i förordning nr 806/2014 ska kommissionen i sitt beslut emellertid inte göra om SRB:s bedömning, utan endast godkänna denna.

155 Vidare ska, i enlighet med den rättspraxis som anges i punkt 147 ovan, hänsyn tas till den mycket korta tidsfrist som kommissionen enligt artikel 18.7 i förordning nr 806/2014 hade för att anta sitt beslut, räknat från SRB:s översändande av resolutionsordningen.

156 Härav följer att en motivering i vilken kommissionen anger att den håller med om innehållet i resolutionsordningen, och instämmer i den motivering som SRB har lämnat till varför det är nödvändigt att anta densamma, ska anses räcka för att motivera ett godkännande.

157 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

Den tredje grunden: åsidosättande av tystnadsplikten och rätten till god förvaltning

158 Sökandena har gjort gällande att principen om konfidentialitet och tystnadsplikt i artikel 339 FEUF samt rätten till god förvaltning enligt artikel 41 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) har åsidosatts.

159 Enligt sökandena utgör den intervju som SRB:s ordförande gav på tv-kanalen Bloomberg den 23 maj 2017 och Reuters artikel av den 31 maj 2017, som nämnts i punkt 42 ovan, ett åsidosättande av den skyldighet att iaktta konfidentialitet och den tystnadsplikt som åligger SRB eller kommissionen. Sökandena har hävdat att avslöjandena den 23 och den 31 maj 2017 har orsakat Banco Populars allvarliga likviditetskris och följaktligen lett till bankens resolution. Sökandena har gjort gällande ett kontrafaktiskt scenario enligt vilket resolutionsordningen, utan dessa avslöjanden och således utan nämnda likviditetskris, inte skulle ha antagits eller skulle ha fått ett annat innehåll.

160 Kommissionen har hävdat att det för att kunna anta och godkänna en resolutionsordning räcker att villkoren för resolutionen är uppfyllda och att de skäl som har lett till denna situation inte påverkar det angripna beslutets giltighet. SRB har även gjort gällande att de händelser som sökandena har åberopat inte kan påverka det angripna beslutets lagenlighet, eftersom det inte är relevant vad som ligger till grund för Banco Populars bristande uppfyllelse av villkoren.

161 Tribunalen påpekar att även om sökandena antas ha visat att SRB eller kommissionen hade lämnat ut konfidentiella uppgifter till pressen, motiverar ett sådant fall av rättsstridighet enligt fast rättspraxis endast att det aktuella beslutet ogiltigförklaras om det har visats att beslutet utan denna oegentlighet skulle ha fått ett annat innehåll (se dom av den 6 juli 2000, Volkswagen/kommissionen, T-62/98, EU:T:2000:180, punkt 283 och där angiven rättspraxis, dom av den 5 april 2006, Degussa/kommissionen, T-279/02, EU:T:2006:103, punkt 416 och där angiven rättspraxis, och dom av den 3 mars 2011, Siemens/kommissionen, T-110/07, EU:T:2011:68, punkt 402 och där angiven rättspraxis).

162 Såsom kommissionen och SRB har hävdat antas en resolutionsordning med giltig verkan när villkoren i förordning nr 806/2014 är uppfyllda, oberoende av motiveringen till att enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

163 Sökandena har emellertid inte bestritt att de villkor som föreskrivs i artikel 18 i förordning nr 806/2014 var uppfyllda när resolutionsordningen antogs.

164 SRB, som ansåg att villkoren i artikel 18.1 i förordning nr 806/2014 var uppfyllda, antog således resolutionsordningen, och kommissionen, som ansåg att resolutionsordningen var förenlig med bestämmelserna i förordning nr 806/2014, godkände densamma. De omständigheter som gjorde att Banco Popular uppfyllde de villkor som motiverade antagandet av resolutionsordningen, bland annat villkoret att banken var i en situation där den fallerar eller sannolikt kommer att fallera, är inte relevanta.

165 Det påstådda orsakssamband som sökandena har åberopat mellan avslöjandena av den 23 och den 31 maj 2017 och Banco Populars likviditetskris saknar följaktligen betydelse och kan inte medföra att det angripna beslutet ogiltigförklaras.

166 Härav följer att även det argument som sökandena anförde vid förhandlingen är verkningslöst, nämligen att kommissionen åsidosatte principen om god förvaltning genom att godkänna resolutionsordningen trots att resolutionen av Banco Popular följde av att SRB åsidosatt sin skyldighet att iaktta konfidentialitet och sin tystnadsplikt.

167 Sökandena kan vidare inte med framgång göra gällande att avslöjandena den 23 och den 31 maj 2017 ledde till Banco Populars allvarliga likviditetskris och att det, för det fall det inte hade gjorts något olagligt avslöjande och banken således inte hade blivit föremål för någon likviditetskris i början av juni 2017, inte hade krävts en resolution av Banco Popular eller att denna skulle ha sett annorlunda ut.

168 Dessa argument bygger på en ofullständig och felaktig redogörelse av de faktiska omständigheter som låg till grund för Banco Populars likviditetskris och de orsaker som ledde till att banken var i en situation där den fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

169 Tribunalen erinrar således om att ECB i sin bedömning av den situation där Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera, som nämndes i punkterna 53–61 ovan, har redovisat de olika händelser som låg till grund för Banco Populars försämrade likviditet.

170 I skäl 24 i resolutionsordningen nämnde SRB andra omständigheter som hade lett till en snabb försämring av Banco Populars likviditetssituation, däribland följande:

– I februari 2017 meddelade Banco Popular att den hade behov av extraordinära avsättningar på 5,7 miljarder euro, vilket ledde till en konsoliderad förlust på 3,485 miljarder euro, och utsåg en ny ordförande.

– Den 10 februari 2017 sänkte DBRS Banco Populars kreditbetyg.

– Den 3 april 2017 offentliggjorde Banco Popular en tillfällig offentlig förklaring i vilken banken lämnade information om resultatet av internrevisioner som kunde få betydande inverkan på dess årsredovisning och bekräftade att dess verkställande direktör skulle bytas ut efter mindre än ett år på sin tjänst.

– Den 7 april 2017 sänkte Standard & Poor's Banco Populars kreditbetyg, och den 21 april sänkte Moody's Banco Populars kreditbetyg.

– Den 12 maj 2017 åsidosatte Banco Popular kravet på täckning av 80 procent av likviditetsbehovet och kunde efter det inte nå upp till den föreskrivna gränsen.

– Den konstant negativa medierapporteringen av Banco Populars finansiella resultat och antagandet att det fanns en överhängande risk för konkurs eller likviditetsbrist ledde till att uttagen av insättningar ökade.

– Den 6 juni 2017 sänkte DBRS och Moody's Banco Populars kreditbetyg.

171 SRB påpekade att samtliga dessa omständigheter hade lett till betydande uttag av insättningar.

172 Det framgår av dessa omständigheter, vilka inte har bestritts av sökandena, att Banco Populars situation redan hade försämrats långt före den 23 maj 2017 och att den likviditetskris som Banco Popular hade drabbats av berodde på flera faktorer, vilka hade sin grund i det dåliga resultat som banken presenterade i februari och april 2017. Framför allt uppfyllde kravet på Banco Populars täckning av sina likviditetsbehov sedan den 12 maj 2017 inte de lagstadgade kraven.

173 Tribunalen påpekar att sökandena inte kan bortse från alla objektiva omständigheter som har orsakat de likviditetsproblem som Banco Popular har haft, särskilt sedan april 2017. De kan inte med framgång göra gällande att förklaringen av den 23 maj 2017 och artikeln av den 31 maj 2017, även om dessa grundades på att SRB eller kommissionen hade åsidosatt konfidentialitetsprincipen, var orsaken till Banco Populars likviditetskris och att det inte hade behövts någon resolution utan dessa förklaringar.

174 Härav följer att det kontrafaktiska scenario som sökandena har åberopat, och som förekommer i den expertrapport som bifogats ansökan i syfte att visa att resolutionen av Banco Popular inte hade behövts eller skulle ha sett annorlunda ut om det inte hade förekommit något olagligt avslöjande och någon läcka och således inte någon likviditetskris i början av juni 2017, grundar sig på en felaktig premiss.

175 Eftersom de lösningar som anges i den expertrapport som bifogats ansökan stöder sig på det rent teoretiska antagandet att Banco Popular inte skulle ha drabbats av en likviditetskris och antagandet att Banco Popular skulle ha drabbats av en brist på kapital, måste slutsatsen bli att detta kontrafaktiska scenario inte är relevant.

176 Härav följer även att den nya bevisning som sökandena ingav till tribunalens kansli den 31 oktober 2019, i enlighet med artikel 85.3 i rättegångsreglerna, bestående av en skrivelse från Pacific Investment Management Company LLC (PIMCO) av den 30 maj 2017 till Deutsche Bank om förekomsten av en alternativ lösning till resolution i det kontrafaktiska scenariot, inte är relevant för utgången i målet.

177 Sökandena har i vart fall inte visat att kommissionen har åsidosatt sin skyldighet att iaktta konfidentialitet eller sin tystnadsplikt.

178 Genom en första anmärkning har sökandena gjort gällande att unionslagstiftaren har gett SRB betydande resolutionsbefogenheter och att enbart den omständigheten att SRB håller på att undersöka om den ska tillämpa sina befogenheter på en viss enhet utgör en viktig marknadshändelse som får investerare, borgenärer och insättare att vidta skyddsåtgärder för att undvika förluster. Det är således viktigt att SRB strikt iakttar principen om tystnadsplikt och i artikel 88.1 i förordning nr 806/2014 åläggs SRB och dess tjänstemän vidare tystnadsplikt.

179 Sökandena har i detta avseende gjort gällande att den intervju som SRB:s ordförande gav den 23 maj 2017 på tv-kanalen Bloomberg, enligt vilken SRB ”bevakade” Banco Popular, innebar en upplysning om att SRB granskade banken, i den mening som avses i skäl 116 i förordning nr 806/2014, och att denna granskning kunde tillskrivas SRB. Denna förklaring innebär därför att SRB har åsidosatt sin tystnadsplikt och rätten till god förvaltning.

180 Tribunalen påpekar att sökandena genom denna anmärkning har gjort gällande att det är SRB, och inte kommissionen, som har åsidosatt sin tystnadsplikt och sin skyldighet att iaktta konfidentialitet. Eftersom SRB inte är part i förevarande mål kan denna anmärkning inte godtas, eftersom den är verkningslös.

181 Genom skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 4 juni 2021 ingav sökandena bevisning avseende dels ett beslut från Juzgado Central de Instruccion nº 4 de la Audiencia Nacional (Centrala förundersökningsdomstolen nr 4 vid nationella förvaltnings- och brottmålsdomstolen, Spanien) av den 19 maj 2021, i vilket det föreskrevs att SRB:s ordförande skulle höras angående SRB:s förklaringar vid intervjun till Bloomberg, dels en artikel i *elconfidencial* av den 27 maj 2021, i vilken det anges att FROB:s ordförande, inom ramen för samma förfarande vid Audiencia Nacional (Nationella förvaltnings- och brottmålsdomstolen), klagade på samma förklaringar från SRB:s ordförande.

182 Det räcker att påpeka att dessa handlingar endast rör SRB, och inte kommissionen, varför de inte är relevanta för att avgöra förevarande tvist.

183 Genom en andra anmärkning har sökandena gjort gällande att en artikel som publicerades av Reuters den 31 maj 2017, i vilken en ”EU-tjänsteman” uppgav att SRB bevakade Banco Popular ”inför ett eventuellt ingripande”, utgör ett åsidosättande av den tystnadsplikt som SRB eller tjänstemän vid andra unionsinstitutioner, såsom kommissionen, omfattas av och ett åsidosättande av rätten till god förvaltning.

184 Av samma skäl som det som anges i punkt 180 ovan, kan tribunalen inte godta de argument som sökandena har anfört för att hålla SRB ansvarig för en anonym unionstjänstemans uttalanden i denna artikel, och för att visa att SRB agerat i strid med artikel 88 i förordning nr 806/2014.

185 I artikel 339 FEUF föreskrivs följande:

”Medlemmarna av unionens institutioner, medlemmarna av kommittéer samt tjänstemän och övriga anställda i unionen ska, även efter det att deras uppdrag upphört, vara förpliktade att inte lämna ut upplysningar som omfattas av tystnadsplikt, särskilt uppgifter om företag, deras affärsförbindelser eller deras kostnadsförhållanden.”

186 Även om denna bestämmelse främst åsyftar de uppgifter som inhämtas hos företagen, innebär uttrycket ”särskilt” enligt fast rättspraxis att det är fråga om en allmän princip som även är tillämplig på andra förtroliga uppgifter (se, analogt, dom av den 3 mars 2011, Siemens/kommissionen, T-110/07, EU:T:2011:68, punkt 400 och där angiven rättspraxis).

187 Av skäl 116 i förordning nr 806/2014 framgår dessutom följande:

”Resolutionsåtgärder bör vederbörligen anmälas och med några begränsade undantag som fastställs i denna förordning också offentliggöras. Eftersom uppgifter som [SRB], de nationella resolutionsmyndigheterna och deras professionella rådgivare inhämtar under resolutionsprocessen sannolikt är känsliga innan resolutionsbeslutet offentliggörs, bör de

uppgifterna omfattas av krav på tystnadsplikt. Det faktum att information om innehållet och de närmare uppgifterna i resolutionsplanerna och resultatet av en bedömning av de planerna kan få vittgående konsekvenser, särskilt för företagen i fråga, måste beaktas. All information som tillhandahålls om ett beslut innan det fattas måste antas få effekter på offentliga och privata intressen som berörs av åtgärden, oavsett om det gäller huruvida villkoren för resolution är uppfyllda eller tillämpningen av ett specifikt verktyg eller någon åtgärd under förfarandena. Uppgiften om att [SRB] och de nationella resolutionsmyndigheterna undersöker en viss enhet skulle kunna vara tillräcklig för att förorsaka negativa följder för den enheten. Det är därför nödvändigt att säkerställa att det finns lämpliga mekanismer för att upprätthålla konfidentialiteten kring sådan information, såsom innehållet och de närmare uppgifterna i resolutionsplaner och resultatet av bedömningar som genomförts i det sammanhanget.”

188 Tribunalen erinrar om innehållet i den artikel som Reuters publicerade den 31 maj 2017, med rubriken ”EU varnas för att Banco Popular riskerar avveckling” (”EU warned of wind-down risk for Spain's Banco Popular”). I denna artikel uppgav bland annat en anonym EU-tjänsteman att ett av de största banktillsynsorganen i Europa hade varnat EU-tjänstemän för att Banco Popular kunde avvecklas om banken inte lyckades hitta en köpare. Enligt samma artikel uppgav denna tjänsteman även att SRB:s ordförande nyligen hade utfärdat en ”tidig varning” och förklarat att SRB följde det förfarande som inletts (av Banco Popular) med särskild uppmärksamhet inför ett eventuellt ingripande och att bankens fusionsanbud kunde vara fruktlöst.

189 En annan anonym källa uppgav i samma Reuters-artikel även att det pågick allmänna förberedelser, även om ingen konkret åtgärd ännu hade vidtagits. Enligt denna artikel skulle en talesperson för Banco Popular ha förklarat att banken arbetade på flera plan, inklusive med en sammanslagning, en kapitalökning och en försäljning av tillgångar.

190 Tribunalen påpekar även att det i denna artikel hänvisas till SRB:s pressmeddelande från samma dag, i vilket SRB angav att den inte kommenterade de särskilda svårigheterna för en bank, att den inte kunde bekräfta tolkningar av uttalanden som påstods ha gjorts av dess ordförande och att den aldrig utställde någon varning avseende banker.

191 Tribunalen konstaterar att sökandena inte har anfört något argument som visar att denna artikel grundas på ett åsidosättande av tystnadsplikten som kan tillskrivas kommissionen.

192 För det första avsåg de uttalanden av unionstjänstemannen som återges i denna artikel inte förtroliga uppgifter som endast kommissionsledamöter kunde ha kännedom om.

193 För det första räcker det att konstatera att denna information redan var offentlig, eftersom tjänstemannen hade informerats om att Banco Popular kunde avvecklas om banken inte lyckades hitta en köpare.

194 Som nämndes i punkterna 40–42 ovan hade det i flera tidningsartiklar under maj månad redan nämnts att Banco Popular befann sig i svårigheter och att banken hade inlett ett privat försäljningsförfarande.

195 Det framgår bland annat av en artikel av den 11 maj 2017, publicerad på webbplatsen elcondencial.com, att Banco Populars verkställande direktör hade beslutat om en omedelbar försäljning av banken på grund av en risk för konkurs. Hänvisningen i artikeln av den 31 maj 2017 till den omständigheten att unionstjänstemännen informerades av ”ett av de främsta banktillsyningsorganen i Europa” tycks överensstämma med den information som ges i denna

artikel, enligt vilken Banco Populars ordförande, på grund av en allvarlig risk för konkurs som bland annat berodde på en fortsatt insättningsflykt, var tvungen att genomföra försäljningsförfarandet för att uppfylla ECB:s krav. I en artikel av den 15 maj 2017, publicerad på webbplatsen elcondencial.com, angavs dessutom att Banco Popular hade genomfört försäljningsplanen efter ECB:s inspektion.

196 För det andra uppgav tjänstemannen att SRB:s ordförande hade utfärdat en ”tidig varning”. Det räcker dock att påpeka att SRB inte har någon sådan befogenhet, vilket SRB för övrigt erinrade om i sitt pressmeddelande av den 31 maj 2017 2017.

197 Vad för det tredje gäller denna tjänstemans påstående att ”SRB:s ordförande hade förklarat att SRB följde förfarandet (rörande Banco Popular) med särskild uppmärksamhet inför ett eventuellt ingripande”, räcker det att konstatera att dessa uttalanden återger vad SRB:s ordförande offentligt hade påstått i samband med sin intervju på tv-kanalen Bloomberg den 23 maj 2017, det vill säga att Banco Popular ”bevakades”. Dessutom har SRB i sitt pressmeddelande bestritt den tolkning som gjorts i detta avseende.

198 Den omständigheten att denna artikel återger uttalanden som påstås ha gjorts av SRB:s ordförande räcker inte heller för att fastställa deras äkthet, särskilt eftersom den person som återger dessa uttalanden inte själv är identifierad.

199 Vad för det fjärde gäller denna tjänstemans påstående att bankens fusionsanbud kunde vara fruktlöst, framgår det av samma artikel att Banco Popular själv hade angett att banken var tvungen att skjuta upp den frist som ursprungligen fastställts till den 10 juni 2017 för att inkomma med anbud inom ramen för ett privat försäljningsförfarande.

200 Att det privata försäljningsförfarande som inleddes i april 2017 kunde vara fruktlöst kan således inte betraktas som förtrolig information, utan endast som en slutsats som följer av omständigheterna, nämligen att Banco Popular den 31 maj 2017 fortfarande inte hade funnit någon köpare inom ramen för detta förfarande och att datumet för avslutandet av detta förfarande hade försenats.

201 Härav följer, i motsats till vad sökandena har hävdat, att de uttalanden av en anonym unionstjänsteman som återgetts i denna artikel inte innehåller förtroliga uppgifter om genomförandet av ett förfarande för resolution av Banco Popular, såsom det förfarande som avses i skäl 116 i förordning nr 806/2014, vilka endast kommissionens tjänstemän kunde ha kännedom om.

202 För det andra har sökandena inte visat att den unionstjänsteman som nämns i denna artikel är en tjänsteman vid kommissionen.

203 En mängd andra personer än SRB:s ledamöter eller tjänstemän vid kommissionen kunde göra sådana uttalanden, bland annat med hänsyn till de möjligheter till utbyte av uppgifter som bland annat anges i artikel 88.6 i förordning nr 806/2014.

204 Sökandena har medgett att läckan den 31 maj 2017 måste tillskrivas SRB eller tjänstemän vid andra institutioner, såsom kommissionen, som hade kännedom om de uppgifter som erhållits från SRB. Sökandena har dessutom nöjt sig med att hävda att det är ”sannolikt” att de uttalanden som

gjorts i denna artikel kan tillskrivas en unionstjänsteman. Sökandena kan således inte stödja sig på den rättspraxis enligt vilken tribunalen tillskriver en unionsinstitution eller en unionsbyrå en läcka om det är uppenbart att läckan endast kan härröra därifrån.

205 Sökandena kan inte heller vinna framgång med argumentet att den omständigheten att Banco Popular skulle försättas i resolution endast är känd av ett begränsat antal personer inom SRB och kommissionen, och att den enda logiska slutsatsen är att dessa uppgifter kommer från dessa institutioner. Sistnämnda institutioner har för övrigt inte lagt fram några bevis för motsatsen.

206 Även om det antas att uttalandena i denna artikel har sitt ursprung i en läcka från en unionstjänstemans sida och att det av denna artikel skulle kunna utläsas att en resolution av Banco Popular planerades, eftersom det inte har fastställts att kommissionen är ansvarig för den läckta information som den tidningsartikel som sökandena har hänvisat till vittnar om, följer det av rättspraxis att det inte kan presumeras att läckan hade detta ursprung (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 mars 2006, BASF/kommissionen, T-15/02, EU:T:2006:74, punkt 605).

207 Även om det är troligt att kommissionen kan ligga bakom denna läcka leder denna möjlighet dessutom inte i sig till att kommissionen är skyldig att bevisa motsatsen, vilket har gjorts gällande av sökanden. (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 april 2006, Degussa/kommissionen, T-279/02, EU:T:2006:103, punkt 412).

208 I förevarande fall kan det inte presumeras att kommissionen har läckt de aktuella uppgifterna och det ankommer inte på kommissionen att visa att så inte var fallet.

209 Sökandenas argument avseende den omständigheten att kommissionen inte undersökte ursprunget till läckan av den 31 maj 2017 eller lade fram bevis för att läckan inte kunde tillskrivas kommissionen är således verkningslösa.

210 Det går nämligen inte i något fall att av avsaknaden av en intern utredning dra slutsatsen att det finns bevis för att kommissionen har åsidosatt sin skyldighet att iaktta konfidentialitet. Vidare är den omständigheten att kommissionen inte genomförde någon intern utredning för att fastställa ursprunget till potentiella informationsläckor efter antagandet av resolutionsbeslutet inte relevant för bedömningen av det angripna beslutets lagenlighet.

211 Genom skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 16 oktober 2020 inkom sökandena med ny bevisning i enlighet med artikel 85.3 i rättegångsreglerna. Denna bevisning avsåg två interna e-postmeddelanden från SRB av den 10 respektive den 18 augusti 2017 angående de eventuellt läckta uppgifter som låg till grund för Reuters artikel av den 31 maj 2017. Sökandena har gjort gällande att dessa nya bevis bekräftar att SRB inte försökte utreda läckan av den 31 maj på ett korrekt sätt, utan nöjde sig med att sammanfatta SRB:s gällande sekretessbestämmelser.

212 Eftersom denna nya bevisning endast avser SRB och inte kan användas för att styrka att de påstått läckta uppgifter som låg till grund för Reuters artikel av den 31 maj 2017 kan tillskrivas kommissionen, ska den inte anses vara relevant för utgången i målet.

213 Av det ovan anförda följer att sökandena inte har visat att kommissionen har åsidosatt principen om konfidentialitet och sin tystnadsplikt.

214 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den tredje grunden.

Den fjärde grunden: uppenbart oriktig bedömning vid tillämpning av artiklarna 14, 18, 20–22 och 24 i förordning nr 806/2014

215 Sökandena har gjort gällande att Deloittes värdering 2 inte var ”skälig, försiktig och realistisk” i den mening som avses i artikel 20.1 i förordning nr 806/2014. Sökandena anser följaktligen att värdering 2 inte kunde ligga till grund för det angripna beslutet och att SRB och kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när de fann att resolutionsordningen uppfyllde kraven i artiklarna 14, 18, 20–22 och 24 i förordning nr 806/2014.

216 Sökandena har i sin replik förklarat att de genom denna grund har gjort gällande att värdering 2 är uppenbart oriktig i förhållande till artikel 20 i förordning nr 806/2014, och att den resolutionsordning som antagits på grundval av denna värdering därför är rättsstridig.

217 Som kommissionen har påpekat har sökandena inte anfört något specifikt argument avseende de uppenbara fel som kommissionen ska ha begått vid tillämpningen av artiklarna 14, 18, 21, 22 och 24 i förordning nr 806/2014.

218 Tribunalen anser således att sökandena genom denna grund har nöjt sig med att hävda att värdering 2 inte var ”skälig, försiktig och realistisk” i den mening som avses i artikel 20.1 i förordning nr 806/2014 och att kommissionen följaktligen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den godkände resolutionsordningen i den del denna grundade sig på värdering 2.

219 I förevarande fall ska det erinras om att den värdering av Banco Popular som genomfördes innan resolutionsordningen antogs omfattar två rapporter som bifogats resolutionsordningen.

220 Värdering 1, daterad den 5 juni 2017, avfattades av SRB i enlighet med artikel 20.5 a i förordning nr 806/2014 i syfte att tillhandahålla uppgifter för att kunna fastställa huruvida de villkor för att inleda ett resolutionsförfarande som anges i artikel 18.1 i förordning nr 806/2014 var uppfyllda.

221 Värdering 2, daterad 6 juni 2017, avfattades av Deloitte i egenskap av oberoende expert i enlighet med artikel 20.10 i förordning nr 806/2014.

222 I resolutionsordningen anges att med hänsyn till kravet på skyndsamhet var syftet med värdering 2, som genomfördes i enlighet med artikel 20.10 i förordning nr 806/2014, att uppskatta värdet på Banco Populars tillgångar och skulder, tillhandahålla en uppskattning av hur aktieägarna och borgenärerna skulle ha behandlats om Banco Popular hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande samt tillhandahålla uppgifter som gör det möjligt att fatta beslut om de aktier och värdepapper som ska överlåtas och som gör det möjligt för SRB att fastställa vad som utgör affärsmässiga villkor vid tillämpning av försäljningsverktyget.

223 I värdering 2 angav Deloitte att dess bedömning grundade sig på kraven i artikel 36 i direktiv 2014/59 (som motsvarar artikel 20 i förordning nr 806/2014) och kapitel 3 i det slutliga utkastet till tekniska standarder för tillsyn av Europeiska bankmyndigheten (EBA) nr 2017/05 och 2017/06 av den 23 maj 2017 om värdering i resolutionssyfte och värdering i syfte att fastställa skillnaden i behandling till följd av resolution enligt direktiv 2014/59.

224 Enligt artikel 36.16 i direktiv 2014/59 får EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de kriterier på grundval av vilka värderingar som görs under ett resolutionsförfarande ska genomföras.

225 Kapitel 3 i det slutliga utkastet till tekniska standarder för EBA:s tillsyn, som nämndes i punkt 223 ovan, avser förslag till tekniska standarder för tillsyn nr 2017/05 om värdering i resolutionssyfte (nedan kallade tekniska tillsynsstandarder) och innehåller, i enlighet med artikel 36.15 i direktiv 2014/59, bland annat ett förslag till delegerad förordning från kommissionen om komplettering av direktiv 2014/59 genom tekniska standarder i vilka kriterierna för den metod som ska användas för att bedöma värdet på institutets eller enheternas tillgångar och skulder anges.

226 Det ska dessutom påpekas att dessa tekniska standarder, vid tidpunkten för resolutionen, inte var bindande, eftersom det i artikel 5.2 andra stycket i förordning nr 806/2014 föreskrivs att SRB, rådet och kommissionen ska omfattas av de bindande tekniska standarder för tillsyn och tekniska standarder för genomförande som utarbetats av EBA och som antagits av kommissionen. Dessa tekniska standarder infördes i kommissionens delegerade förordning (EU) 2018/345 av den 14 november 2017 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tekniska tillsynsstandarder som specificerar kriterierna för metoden för att bedöma värdet av instituts eller enheters tillgångar och skulder (EUT L 67, 2018, s. 8).

227 Tribunalen påpekar att SRB i artikel 6.3 i resolutionsbeslutet angav att den grundade sitt beslut om nedskrivning och konvertering av Banco Populars kapitalinstrument på värdering 2, såsom denna kompletterats och bekräftats av resultatet av det försäljningsförfarande som genomförts av FROB.

228 Eftersom värdering 2 innehåller komplicerade tekniska och ekonomiska bedömningar var det nödvändigt att ge SRB ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid bedömningen av huruvida värdering 2 utgjorde en giltig grund för att besluta om resolutionsåtgärder, och att ge kommission ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid godkännandet av resolutionsordningen.

229 I enlighet med den rättspraxis som det hänvisas till i punkterna 104–109 ovan, är tribunalens prövning följaktligen en begränsad prövning som endast består i en kontroll av att kommissionen inte gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den godkände resolutionsordningen i den del denna grundade sig på värdering 2. Det ankommer på sökandena att lägga fram tillräcklig bevisning för att värdering 2 var osannolik.

230 Sökandena har till stöd för sina argument för att visa att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning i huvudsak anfört tre anmärkningar för att slå fast att värdering 2 inte var ”skälig, försiktig och realistisk” i den mening som avses i artikel 20.1 i förordning nr 806/2014. Genom den första anmärkningen har sökandena bestritt att värdering 2 är tillförlitlig och att den har en preliminär karaktär. Genom den andra och den tredje anmärkningen har sökandena bestritt Deloittes bedömning, dels på grund av att de justeringar av Banco Populars balansräkning som Deloitte har gjort var felaktiga, dels på grund av att det intervall som fastställts för värdering 2 inte var tillförlitligt.

Den första anmärkningen: värderingens tillförlitlighet och dess preliminära karaktär

231 Sökandena har för det första hävdat att Deloitte angav att värdering 2 inte var tillförlitlig på grund av den begränsade tid som avsatts för att utarbeta värderingen och bristen på tillgänglig information.

232 Tribunalen påpekar att Deloitte i den skrivelse som åtföljde meddelandet till SRB om värdering 2 angav att det, med hänsyn till Banco Populars svåra likviditetssituation, hade anmodats att slutföra värderingen på extremt kort tid. Merparten av arbetet utfördes under endast 12 dagar räknat från den dag då Deloitte fick tillgång till dokumentationen, medan ett sådant projekt normalt tar sex veckor. Deloitte påpekade att det fanns ett antal brister och inkonsekvenser i de tillgängliga uppgifterna. Deloitte angav att värderingen skulle betraktas som högst osäker och provisorisk i enlighet med artikel 36 i direktiv 2014/59 och att en buffert för ytterligare förluster hade inkluderats i värderingen i enlighet med artikel 36.9 i direktiv 2014/59, som motsvarar artikel 20.10 i förordning nr 806/2014.

233 I artikel 20.10 i förordning nr 806/2014 föreskrivs uttryckligen att en preliminär värdering ska genomföras om det, på grund av brådskande omständigheter i fallet, inte är möjligt att uppfylla kraven i punkterna 7 och 9 i denna artikel, det vill säga bland annat när det inte är möjligt att komplettera värderingen med vissa uppgifter i räkenskaperna. I denna bestämmelse erkänns dessutom att det finns en inbyggd osäkerhet i en preliminär värdering, genom att det i artikel 20.10 andra stycket föreskrivs att värderingen ska inkludera en buffert för ytterligare förluster.

234 I enlighet med denna bestämmelse angav Deloitte således endast att det, med hänsyn till den korta tid som det hade på sig att genomföra värderingen, skulle bli tvungen att stödja sig på ofullständiga uppgifter och preciserade att den värdering som genomförts skulle betraktas som en preliminär värdering enligt artikel 36.9 i direktiv 2014/59.

235 Av artikel 20.13 i förordning nr 806/2014 framgår dessutom att SRB, på grund av brådskande omständigheter i fallet, kunde grunda sig på värdering 2, som genomfördes i enlighet med artikel 20.10 i förordning nr 806/2014, för att anta resolutionsordningen.

236 Den omständigheten att Deloitte, med hänsyn till den tid som stod till förfogande, konstaterade att vissa uppgifter var bristfälliga räcker inte för att ifrågasätta möjligheten att stödja sig på värdering 2 för att anta resolutionsordningen.

237 Tribunalen framhåller dessutom, i likhet med kommissionen, att i enlighet med artikel 20.10 i förordning nr 806/2014 uppfyller värdering 2, som genomförts under brådskande omständigheter, endast kraven i punkterna 1, 7 och 9 ”så långt praktiskt möjligt med tanke på omständigheterna”. I motsats till vad sökandena har gjort gällande har kommissionen genom detta argument inte påstått att SRB och kommissionen kunde grunda sig på en värdering som inte är ”skälig, försiktig och realistisk”.

238 Den osäkerhet som är förknippad med värdering 2 understryks dessutom i de tekniska tillsynsstandarderna, av vilka det framgår att värderaren, när denne gör en uppskattning och uppdatering av de kassaflöden som enheten kan förvänta sig till följd av befintliga tillgångar och skulder, ska grunda sig på rättvisa, väl avvägda och realistiska antaganden och ta hänsyn till olika faktorer och omständigheter.

239 Vad särskilt gäller uppskattningar av försäljningens värde föreskrivs följande i artikel 12.5 i de tekniska tillsynsstandarderna, som återges i artikel 12.5 i delegerad förordning 2018/345:

”Avyttringsvärdet ska fastställas av värderaren på grundval av de kassaflöden, minus avyttringskostnader och minus det förväntade värdet av ställda garantier, som enheten under rådande marknadsförhållanden rimligen kan förvänta sig genom en ordnad försäljning eller överföring av tillgångar eller skulder. I förekommande fall kan värderaren, med beaktande av de åtgärder som

vidtas enligt resolutionsordningen, fastställa avyttringsvärdet genom att tillämpa en nedskrivning av det observerbara marknadspriset för denna försäljning eller överföring för att ta hänsyn till en eventuell rabatt vid påskyndad avyttring. För att fastställa avyttringsvärdet för tillgångar för vilka det inte finns en likvid marknad ska värderaren ta hänsyn till observerbara priser på marknader för handel med liknande tillgångar eller beräkningsmodeller som använder observerbara marknadsparametrar, med lämpligt avdrag för likviditetsbrist.”

240 I artikel 12.6 i de tekniska tillsynsstandarderna, som återges i artikel 12.6 i delegerad förordning 2018/345, anges olika faktorer som värderaren ska ta hänsyn till och som kan påverka avyttringsvärden och avyttringsperioder.

241 Härav följer att värdering 2 bygger på antaganden och beror på flera olika faktorer. I enlighet med de tekniska tillsynsstandarderna grundade sig Deloitte vid fastställandet av Banco Populars avyttringsvärde vid resolutionstidpunkten i värdering 2 således på uppskattningar och bedömningar av framtidsutsikterna.

242 Med hänsyn till de tidsmässiga begränsningarna och den tillgängliga informationen konstaterar tribunalen att en viss osäkerhet och ett visst mått av uppskattning kan anses ingå i all preliminär värdering som utförs i enlighet med artikel 20.10 i förordning nr 806/2014 och att Deloittes reservationer inte innebär att värdering 2 inte var ”skälig, försiktig och realistisk” i den mening som avses i artikel 20.1 i förordning nr 806/2014.

243 Härav följer att kommissionen, med hänsyn till hur brådskande omständigheterna var, gjorde en riktig bedömning när den fann att SRB vid antagandet av resolutionsordningen kunde grunda sig på värdering 2, som genomförts i enlighet med artikel 20.10 i förordning nr 806/2014.

244 Sökandena har för det andra bestritt att värdering 2 var preliminär. Denna omständighet står i strid med SRB:s bekräftelse att det inte skulle genomföras någon definitiv efterhandsvärdering enligt artikel 20.11 i förordning nr 806/2014. Deloitte har dessutom inkluderat en buffert för ytterligare förluster som utgör en del av värderingen. Eftersom värdering 2 ska anses vara definitiv kan den emellertid inte inkludera en sådan buffert.

245 Tribunalen erinrar dels om att det i artikel 20.10 i förordning nr 806/2014 uttryckligen föreskrivs att den preliminära värderingen ska inkludera en buffert för ytterligare förluster, dels om att en preliminär värdering som värdering 2 enligt artikel 20.13 i samma förordning utgör en giltig grund för att anta resolutionsordningen.

246 Den omständigheten att SRB, efter antagandet av det angripna beslutet, angav att det inte förelåg någon definitiv efterhandsvärdering kan inte resultera i en retroaktiv ändring av kraven avseende genomförandet av den värdering som gjorts i enlighet med artikel 20.10 i förordning nr 806/2014.

247 Slutligen har sökandena, i sina yttranden över SRB:s interventionsinlaga, gjort gällande att SRB fastställde parametrarna för försäljningsförfarandet i följebrevet på grundval av värdering 2, genom att uppmuntra anbudsgivarna att presumera att tillgångens värde var minus 2 miljarder euro. Anbudet på 1 euro var i själva verket ett negativt anbud på minus 2 miljarder euro.

248 Det räcker härvid att konstatera att detta argument är rent spekulativt och grundar sig på en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna, eftersom det följebrev som sökandena har hänvisat till avfattades av FROB.

249 Den första anmärkningen ska följaktligen underkännas.

Den andra anmärkningen: Deloittes justeringar

250 Sökandena har gjort gällande att Deloittes justeringar av Banco Populars balansräkning var felaktiga och att värdet på bankens nettotillgångar skrevs ned på ett omotiverat sätt. Deloitte gjorde justeringar som vida översteg Banco Santanders avsättning efter förvärvet av Banco Popular, och värderingen i värdering 2 kunde inte heller vara annorlunda än det värde som Banco Santander fastställt. Att godta Banco Santanders tillvägagångssätt på alla områden utom olönsamma tillgångar och ersätta dess värdering av olönsamma tillgångar med Deloittes basscenario leder enligt sökandena till en positiv värdering av Banco Popular på 1 miljard euro. De anser att den uppskattning av Banco Populars ekonomiska värde till mellan 4,5 och 7,3 miljarder euro som gjordes i deras kompletterande expertrapport är en korrekt uppskattning av värderingens storleksordning. Skillnaderna mellan de värden som sökandenas expert har angett och de värden som Banco Santander har angett är begränsade och speglar den omständigheten att värderingarna har gjorts för olika ändamål. Sökandenas experter hade till uppgift att fastställa Banco Populars ekonomiska värde, medan Banco Santanders värdering utarbetades för bokföringsändamål.

251 På grundval av sin kompletterande expertrapport har sökandena bestritt analysen av Deloittes justeringar av Banco Populars tillgångar vad gäller icke nödlidande lån, avsättningar för juridiska risker, Banco Populars uppskjutna skattetillgångar och de av Banco Populars tillgångar som inte är väsentliga för kärnverksamheten i form av samriskföretag, dotterbolag och närstående bolag. De har inte bestritt justeringen av Banco Populars olönsamma tillgångar vid värdering 2, utan omfattningen av Banco Santanders justeringar. De anser att Deloitte inte har tillskrivit Banco Populars immateriella tillgångar ett korrekt värde.

252 Vad gäller den metod som använts angav Deloitte i värdering 2 att det scenario som användes för att fastställa det ekonomiska värdet var en försäljning av banken enligt verktyget för försäljning av affärsverksamhet. Enligt artikel 20.5 f i förordning nr 806/2014 ska värderingen fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, rättigheter, skulder eller äganderättsinstrument som ska överlåtas och fungera som underlag för nämndens bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor vid tillämpning av artikel 24.2 b i samma förordning.

253 Deloitte har förklarat att ”[dess] ekonomiska värdering [var] avsedd att ge en uppskattning av det värde som en potentiell köpare kan erbjuda banken i dess helhet, efter ett öppet, rättvist och konkurrensutsatt auktionsförfarande (ett 'avyttringsvärde' enligt artikel 11 i de tekniska tillsynsstandarderna …)”.

254 Det framgår av skäl 6 i de tekniska tillsynsstandarderna att valet av lämpligaste värderingsgrund (hållvärdet eller avyttringsvärdet) beror på de specifika resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten överväger.

255 Vad gäller valet av värderingsgrund anges följande i artikel 11.4 i de tekniska tillsynsstandarderna, som återges i artikel 11.4 i delegerad förordning 2018/345:

”Om de resolutionsåtgärder som avses i artikel 10.1 kräver att tillgångar och skulder behålls av en enhet som fortlever ska värderaren använda hållvärdet som lämplig värderingsgrund. Hållvärdet kan, om det anses vara rättvist, väl avvägt och realistiskt, indikera en normalisering av marknadsvillkoren.

Hållvärdet får inte användas som värderingsgrund om tillgångar överförs till en tillgångsförvaltningsenhet enligt artikel 42 i direktiv 2014/59/EU eller till ett broinstitut enligt artikel 40 i detta direktiv, eller om verksamhetsförsäljningsverktyget används i enlighet med artikel 38 i direktiv 2014/59/EU.”

256 I artikel 12.4 i de tekniska tillsynsstandarderna, som återges i artikel 12.4 i delegerad förordning 2018/345, anges att ”[o]m en enhets situation innebär att det inte kan behålla en tillgång eller fortsätta att driva en affärsverksamhet, eller om resolutionsmyndigheten av annat skäl anser att försäljningen är nödvändig för att nå resolutionsmålen, ska de förväntade kassaflödena referera till de avyttringsvärden som förväntas inom en viss avyttringsperiod”.

257 De faktorer som hänsyn ska tas till vid fastställandet av avyttringsvärdet i samband med användning av verksamhetsförsäljningsverktyget anges i artikel 12.5–12.7 i de tekniska tillsynsstandarderna, som återges i artikel 12.5–12.7 i delegerad förordning 2018/345.

258 Tribunalen påpekar att sökandena inte har ifrågasatt SRB:s beslut att använda verksamhetsförsäljningsverktyget på Banco Popular. Eftersom värdering 2 gjordes med beaktande av att verksamhetsförsäljningsverktyget användes, var det avyttringsvärde som Deloitte använde den korrekt metod för att värdera Banco Popular inom ramen för värdering 2.

259 Tribunalen påpekar vidare att sökandena till stöd för sitt bestridande av uppskattningen av Banco Populars tillgångar vid värdering 2 dels har anfört den kompletterande expertrapport som bifogats repliken, dels har anfört det värde som Banco Santander har fastställt.

260 Vad för det första gäller den kompletterande expertrapport som bifogats repliken, har Banco Santander gjort gällande att denna bygger på en felaktig metod.

261 I den expertrapport som bifogats ansökan anges att ”[i] de fall då hela företaget säljs och dessa tillgångar inte kommer att avyttras separat, anser jag att hållvärdet är en lämplig värderingsgrund”. Som Banco Santander har påpekat anges följande i den bifogade kompletterande expertrapporten:

”För att fastställa det ekonomiska värdet på varje tillgång är det, såsom anges ovan, nödvändigt att undersöka om lämplig värderingsgrund är 'hållvärdet' … eller 'avyttringsvärdet' … Vi anser att det den metod för en rättvis värdering som Banco Popular har beskrivit liknar den som krävs för att motsvara en värdering som grundas på ett 'hållvärde' i den mening som avses i artikel 1 i de tekniska tillsynsstandarderna.”

262 Sökandena har gjort gällande att deras expertrapporter gav en uppskattning av Banco Populars tillgångar i enlighet med de riktlinjer som fastställts i de tekniska tillsynsstandarderna. De har gjort gällande att deras expertrapporter har uppskattat bankens värde enligt fortlevnadsprincipen, genom att beakta de kassaflöden som banken skulle generera genom att behålla eller avyttra vissa tillgångar. De har gjort gällande att olika kategorier av tillgångar, beroende på förvärvarens förväntningar, ska bedömas utifrån om de behålls eller avyttras. Det tillvägagångssätt som använts i sökandenas kompletterande expertrapport är förenligt med artikel 11.4 i de tekniska tillsynsstandarderna, enligt vilken värderaren, såsom i förevarande fall, ska använda hållvärdet vid försäljning av en fortlevande enhet.

263 Sökandena har medgett att deras expertrapporter grundades på hållvärdet och inte på avyttringsvärdet för att uppskatta värdet på Banco Populars olika kategorier av tillgångar.

264 Det räcker dock att konstatera att det i artikel 11.4 i de tekniska regleringsnormerna, som nämnts ovan i punkt 255 ovan, uttryckligen föreskrivs att hållvärdet inte ska användas som värderingsgrund när verksamhetsförsäljningsverktyget används.

265 Dessutom tycks det framgå av sökandenas argument att sökandena, för att motivera den metod som använts i deras expertrapporter, beaktar det värde som förvärvaren själv skulle vara beredd att avyttra hela eller en del av Banco Popular för när banken väl har förvärvats.

266 I sina yttranden över Banco Santanders interventionsinlaga har sökandena motiverat att deras expertrapporter gjorde det möjligt att uppskatta det ekonomiska värdet på Banco Popular vid fortsatt drift. De har angett att värderingen av olika kategorier av tillgångar ska genomföras utifrån om de behålls eller avyttras, beroende på vad köparen förväntas göra. Sökandena har tillagt att det till exempel kan förväntas att en köpare avyttrar olönsamma tillgångar inom en viss tid, men vill behålla icke nödlidande lån som genererar inkomster. Tillgångarna ska i förekommande fall värderas grundat på hållvärdet eller avyttringsvärdet.

267 Dessa argument grundar sig på ett missförstånd. Syftet med värdering 2 var att fastställa värdet på Banco Popular vid användningen av verksamhetsförsäljningsverktyget, det vill säga att fastställa det värde som en potentiell köpare skulle vara beredd att förvärva Banco Popular för vid resolutionstidpunkten. Deloitte har i rapporten avseende värdering 2 angett att dess ekonomiska bedömning syftar till att tillhandahålla en uppskattning av det värde som en potentiell köpare skulle kunna erbjuda för hela banken. Till skillnad från vad sökandena tycks anse rörde det sig inte om att uppskatta Banco Populars värde, när det väl sålts till köparen, i förhållande till de tillgångar som köparen önskar avyttra eller behålla.

268 Härav följer att den metod som använts i de expertrapporter som sökandena har överlämnat inte motsvarar den metod som Deloitte använde vid värderingen. Såsom kommissionen har understrukit grundar sig dessutom den kompletterande expertrapporten på uppgifter som hänför sig till tiden efter Banco Santanders förvärv av Banco Popular, och dessa uppgifter är således inte relevanta för bedömningen av den uppskattning som gjordes inom ramen för värdering 2, vilken syftade till att fastställa avyttringsvärdet för en potentiell köpare före resolutionen.

269 Tribunalen anser därför att dessa expertrapporter inte är relevanta för att avgöra huruvida värdering 2 på ett korrekt sätt har uppskattat värdet på Banco Populars tillgångar. Framför allt grundas den uppskattning av Banco Populars ekonomiska värde till mellan 4,5 och 7,3 miljarder euro som gjordes i sökandenas kompletterande expertrapport på en felaktig metod och är således inte relevant. Den jämförelse som sökandena har gjort av uppskattningarna av de olika kategorier av tillgångar som ingår i deras kompletterande expertrapport respektive i värdering 2 är verkningslös.

270 För det andra har sökandena hänvisat till de justeringar som Banco Santander gjorde efter förvärvet av Banco Popular, när Banco Populars balansräkning presenterades. Sökandena har hävdat att en uppskattning av Banco Populars ekonomiska värde i värdering 2 inte kan betraktas som ”skälig, försiktig och realistisk” när uppskattningen skiljer sig från den bedömning som köparen gjort.

271 Tribunalen konstaterar i likhet med SRB att redovisningen av Banco Santanders förvärv inte kan jämföras med resultatet av värdering 2, eftersom den inte svarar mot samma syfte och inte använder samma metod.

272 Sökandena har i sin replik medgett att den värdering som Banco Santander gjorde hade ett annat syfte än sökandenas experters värdering och att syftet med denna inte var att uppskatta Banco Populars ekonomiska värde, utan dess bokförda värde.

273 Vidare var syftet med värdering 2 att fastställa Banco Populars avyttringsvärde för alla potentiella köpare. Såsom SRB har understrukit tillskrivs emellertid Banco Populars tillgångar och skulder ett särskilt värde i Banco Santanders bokföring till följd av att Banco Popular har integrerats i dess verksamhet enligt redovisningsreglerna.

274 Under alla omständigheter ska det ekonomiska värde som Banco Santander tillskrev Banco Popular vid tidpunkten för antagandet av resolutionsordningen anses vara det värde som angavs i dess anbud, det vill säga en euro.

275 Vidare underkänner tribunalen sökandenas argument för att bestrida de justeringar av olönsamma tillgångar som Banco Santander genomförde efter resolutionen.

276 I andra hand anser sökandena i sina yttranden över interventionsinlagorna att även om Banco Populars tillgångar skulle ha uppskattats utifrån värdet av de enskilda tillgångar som Banco Popular skulle fortsätta att inneha om banken fortlevde, skulle Banco Populars värde uppgå till mellan 1,5 och 4,3 miljarder euro.

277 Sökandena har i detta avseende nöjt sig med att tillhandahålla en tabell med sifferuppgifter som jämför den värdering av Banco Popular som gjordes av Deloitte i värdering 2, Banco Santanders värdering och värderingen i sökandenas expertrapport med och utan justering. Den omständigheten att resultaten av de beräkningar som gjorts av sökandenas experter har tillhandahållits efter justering, utan någon annan förklaring av vilken metod som använts och vilken typ av justeringar som gjorts, gör det emellertid omöjligt för tribunalen att förstå omfattningen av detta argument.

278 Av denna tabell framgår till exempel att den rad som motsvarade ”justeringen av värdet på tillgångarna” i den kompletterande expertrapporten gav ett intervall på 5,2–7,9 miljarder euro och att detta värde ”efter justering” uppgick till 8,2–11 miljarder euro. Sökandena har inte lämnat någon förklaring till dessa skillnader.

279 För det tredje har sökandena i sin replik anfört specifika argument i syfte att bestrida den metod som Deloitte använde för att värdera vissa kategorier av tillgångar.

280 Vad beträffar de icke-nödlidande lånen har sökandena gjort gällande att Deloitte i värdering 2 medgav att det inte använt sig av metoden för nuvärdesberäknade kassaflöden (*Discounting Cash Flows*), utan av en metod som inte var lämplig i sammanhanget, nämligen den internationella normen för finansiell information IFRS 9 (*International Financial Reporting Standard*) som behandlar bokföring av finansiella instrument.

281 I värdering 2 angav Deloitte följande angående lån och fordringar:

”… det har inte varit möjligt att för denna portfölj tillämpa en tillräckligt solid modell för nuvärdesberäknade kassaflöden. Vi har i stället, med beaktande av tillgängliga uppgifter och den tid som stått till förfogande, övervägt två värderingsmetoder:

ett ’uppåtriktat’ synsätt, justerat i förhållande till förväntade förluster, som tar hänsyn till uppgifter om bankens underliggande exponering vid fallissemang, livslång sannolikhet för fallissemang (uppskattad med utgångspunkt från sannolikheten för fallissemang vid en given tidpunkt) och förluster vid fallissemang, och som jämför parametrarna på grundval av referensindex för marknaden, referensindex från Spaniens centralbank för förlusterna vid fallissemang och Deloittes analys, allt baserat på försiktiga antaganden. Detta synsätt återspeglar i huvudsak det sätt på vilket en bank skulle förvalta portföljerna i framtiden …”

282 Deloitte har påpekat att dess metod för att beräkna det ekonomiska värdet på lån och fordringar bestod i att uppskatta den förväntade kreditförlusten och förklarade vilka parametrar som valdes för att fastställa risken för fallissemang och sannolikheten för fallissemang.

283 Tribunalen anser att denna metod är förenlig med de tekniska tillsynsstandarderna.

284 Tribunalen påpekar att värderingen av lån och fordringar präglas av ett visst mått av osäkerhet, vilket förklaras i artikel 8 a i de tekniska tillsynsstandarderna, som återges i artikel 8 a i delegerad förordning 2018/345, enligt vilken:

”Värderaren ska särskilt inrikta sig på områden där osäkerheten i värderingen är betydande och som har en betydande inverkan på den samlade värderingen. För dessa områden ska värderaren tillhandahålla resultaten av värderingen i form av bästa punktskattningar och, i förekommande fall, värderingsintervall, enligt föreskrifterna i artikel 2.3. Dessa områden ska omfatta följande:

a) Lån eller låneportföljer, de förväntade kassaflöden som beror på en motparts förmåga, vilja eller incitament att fullgöra sina skyldigheter, om dessa förväntningar styrs av antaganden om betalningsförsummelser, sannolikhet för fallissemang, förlust vid fallissemang eller instrumentegenskaper, särskilt om det bekräftas av förlustmönstret för en låneportfölj.”

285 På sidorna 4–11 i bilagan till värdering 2 förklarade Deloitte dessutom sina justeringar avseende värderingen av lånen och fordringarna, särskilt med avseende på riskerna för betalningsinställelse. Sökandena har inte anfört något argument för att bestrida dessa justeringar.

286 Sökandena har dessutom medgett att med hänsyn till den begränsade tid som Deloitte förfogade över kunde Deloitte inte genomföra en fullständig och solid analys av nuvärdesberäknade kassaflöden.

287 Vad gäller argumenten att redovisningsstandarden IFRS 9 inte var lämplig, räcker det att påpeka att Deloitte i värdering 2 angav att ”även om vi förstår att den nya standarden IFRS 9 kommer att medföra en ökning av avsättningarna, kommer detta inte att ändra de beräkningar som gjorts i förevarande fall”. Härav följer att Deloitte inte använde sig av denna metod och att sökandenas argument är verkningslösa.

288 När det gäller värderingen av justeringarna av avsättningar för rättsliga risker konstaterar tribunalen att sökandenas jämförelse av värdering 2 och värdering 3, som gjordes efter antagandet av det angripna beslutet, inte är relevant. Det räcker att påpeka att värdering 3 har genomförts enligt en annan metod och i ett annat syfte än värdering 2. Jämförelsen med den bedömning som Bankia genomförde med stöd av en tidningsartikel är inte heller relevant, framför allt eftersom det inte har preciserats huruvida denna utvärdering avsåg samtliga rättsliga risker som analyserades i samband med värdering 2 eller om resultaten verkligen var jämförbara.

289 Vad gäller värderingen av uppskjutna skattefordringar har sökandena medgett att denna är osäker och starkt beroende av köparen. De anser att det intervall som Deloitte har valt är alltför snävt, vilket borde ha fått SRB och kommissionen att inse att Deloittes tillvägagångssätt inte var lämpligt och att detta intervall inte motsvarar den justering som Banco Santander har gjort.

290 På sidan 32 i bilagan till värdering 2 angav Deloitte bland annat att värderingen av de oskyddade uppskjutna skattefordringarna berodde på köparen, framför allt på om det rörde sig om en spansk eller utländsk enhet och att, för det fall köparen var en spansk bank, frågan huruvida dessa tillgångar kunde återvinnas och redovisningen av tillgångarna i balansräkningen berodde på Banco Populars respektive köparens affärsplan. I bilagan till värdering 2 anges att Deloitte i sin bedömning tog hänsyn till dessa olika fall.

291 Sökandena har inte förklarat på vilket sätt den osäkerhet som Deloitte har framhållit skulle ha motiverat olika justeringar i de bästa och värsta scenarierna. I den kompletterande expertrapport som bifogats repliken har experten nöjt sig med att påpeka att detta intervall är ”förvånande”. Det ska vidare erinras om att jämförelsen med Banco Santanders justeringar inte är relevant.

292 Vad gäller värderingen av de immateriella tillgångarna har sökandena hävdat att Deloitte varken har tillskrivit de immateriella tillgångar som är knutna till kärninlåningen (*Core deposit intangibles*) något ekonomiskt värde, trots att uttagen förmodligen avsåg de minst stabila insättningarna, eller tillskrivit varumärket Banco Populars något ekonomiskt värde, även om det hade tillmätt varumärket Banco Pastor ett mycket litet värde. Enligt sökandena räckte detta tillvägagångssätt för att kunna dra slutsatsen att värdering 2 inte var tillförlitlig.

293 Vid värdering 2 ansåg Deloitte, vad gäller de immateriella tillgångar som var knutna till kärninlåningen, att en potentiell köpare inte skulle tillskriva dessa något värde på grund av de betydande uttag som skett vid tidpunkten för värderingen.

294 Tribunalen påpekar att det med hänsyn till omfattningen av likviditetsutflödena vid tidpunkten för värdering 2 inte finns någon omständighet som gör det möjligt att, såsom sökandena har gjort, påstå att majoriteten av den stabila inlåningen stannade kvar i banken.

295 Vad gäller Banco Populars affärsrörelse har Deloitte vidare förklarat att en potentiell köpare inte tillskriver en befintlig affärsrörelse något värde, eftersom det inte rör sig om en identifierbar tillgång i samband med ett företagsförvärv. Deloitte angav att varumärket Banco Pastor, med tanke på detta varumärkes starka närvaro i Galicien, hade ett värde för tredje part och att Deloitte hade uppskattat värdeintervallet med tillämpning av royaltymetoden, som är den mest använda metoden för att värdera varumärken.

296 Sökandena har inte anfört något specifikt argument som kan ifrågasätta dessa förklaringar.

297 När det gäller värderingen av samriskföretagen, dotterbolagen och de närstående bolagen har sökandena nöjt sig med att hävda att det belopp som Deloitte beaktat, på grundval av samtida analysrapporter och faktiska eller påstådda transaktioner, utgör en undervärdering och att en skälig uppskattning är 1,5 miljarder euro.

298 Det räcker att konstatera att sökandena inte har visat vad denna beräkning grundar sig på, och att dessa argument inte gör det möjligt att fastställa vilka fel som Deloitte begick i värdering 2.

299 Tribunalen erinrar vidare om att enligt artikel 21 i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 76 d i tribunalens rättegångsregler ska en ansökan innehålla uppgifter om föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna. Enligt fast rättspraxis krävs det för att en talan ska kunna tas upp till sakprövning att de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheter som talan grundas på åtminstone kortfattat men på ett konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan. Även om innehållet i en ansökan kan understödjas och kompletteras i specifika avseenden, genom hänvisning till vissa avsnitt i bifogade handlingar, kan en generell hänvisning till andra handlingar inte kompensera avsaknaden av väsentliga delar av den rättsliga argumentering, som enligt ovannämnda bestämmelser ska återfinnas i själva ansökan (se dom av den 17 september 2007, Microsoft/kommissionen, T-201/04, EU:T:2007:289, punkt 94 och där angiven rättspraxis, och dom av den 5 oktober 2020, HeidelbergCement och Schwenk Zement/kommissionen, T-380/17, EU:T:2020:471, punkt 92 (ej publicerad) och där angiven rättspraxis). Det ankommer vidare inte på tribunalen att i bilagorna söka efter och identifiera de grunder och argument som den skulle kunna anse utgör grunden för talan, eftersom bilagorna enbart ska tjäna som bevismaterial och som ett medel för målets utredning (de dom av den 17 september 2007, Microsoft/kommissionen, T-201/04, EU:T:2007:289, punkt 94 och där angiven rättspraxis, och dom av den 24 september 2019, Nederländerna m.fl./kommissionen, T-760/15 och T-636/16, EU:T:2019:669, punkt 114 och där angiven rättspraxis; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 11 september 2014, MasterCard m.fl./kommissionen, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

300 I avsaknad av argument i repliken kan sökandenas allmänna hänvisningar till den kompletterande expertrapport som bifogats repliken inte prövas.

301 Tribunalen påpekar att Deloitte, i värdering 2, för var och en av de olika kategorierna av tillgångar förklarade vilken värderingsmetod och den osäkerhet som motiverade de justeringar som gjorts. Av det ovan anförda följer att sökandenas argument inte ifrågasätter Deloittes justeringar av värdering 2 när det gäller de olika kategorierna av Banco Populars tillgångar och inte gör det möjligt att dra slutsatsen att värdering 2 inte var ”skälig, försiktig och realistisk” i den mening som avses i artikel 20.1 i förordning nr 806/2014.

302 Sökandena har i andra hand även gjort gällande att den beräkning som Deloitte i värdering 2 gjorde av fyra nyckelomständigheter, vilka inte påverkades av den tillämpliga värderingsmetoden, medförde att Banco Popular undervärderades med 4,8–5 miljarder euro av. Sökandena har hänvisat till justeringen av den uppskjutna skattefordran, underlåtenheten att beakta immateriella tillgångar, bland annat de immateriella tillgångar som är knutna till kärninlåningen, överskattningen av de rättsliga riskerna och underskattningen av värdet på samriskföretag, dotterbolag och närstående bolag i värdering 2.

303 I detta avseende räcker det att konstatera att sökandena har nöjt sig med att jämföra uppskattningarna i värdering 2 med uppskattningarna i deras kompletterande expertrapport. Dessutom har sökandena inte förklarat varför det vid värderingen av dessa fyra kategorier av tillgångar saknar betydelse vilken värderingsmetod som används.

304 Den andra anmärkningen ska följaktligen underkännas.

Den tredje anmärkningen: intervallet i värdering 2

305 Sökandena har gjort gällande att storleken på intervallet för värdering 2 och den omständigheten att det avvek från den senaste värderingen av Banco Populars nettotillgångar borde ha uppmärksammat SRB och kommissionen på att denna värdering inte var ”skälig, försiktig och realistisk” och inte utgjorde en tillförlitlig grund för att anta resolutionsordningen.

306 Tribunalen erinrar om att Deloitte i värdering 2 fastställde Banco Populars värde till någonstans mellan 1,3 miljarder euro och minus 8,2 miljarder euro, där den bästa uppskattningen inom detta intervall var minus 2 miljarder euro.

307 Sökandena har för det första gjort gällande att storleken på det intervall som anges i värdering 2 visar att detta inte var tillförlitligt.

308 Det ska påpekas att omfattningen av intervallet motiveras av den metod som använts vid värdering 2.

309 Vad gäller den metod som använts för värdering 2 uppgav Deloitte att det hade valt en strategi för varje enskild kategori, genom att justera de bokförda värdena för varje grupp av tillgångar och skulder för att uppskatta de förluster och andra justeringar som varje köpare skulle göra av värdet. Det presenterade ett värdeintervall för varje klass av tillgångar och skulder.

310 Denna metod är förenlig med artikel 2.3 i de tekniska tillsynsstandarderna, som återges i artikel 2.3 i delegerad förordning 2018/345, där följande anges:

”Värderaren ska tillhandahålla en bästa punktskattning av värdet för en viss tillgång, skuld, eller kombinationer av dessa. I förekommande fall ska resultatet av värderingen också lämnas i form av värdeintervall.”

311 Sammanräkningen av de lägsta värdena för varje typ av tillgångar och skulder gav således den lägsta uppskattningen av intervallet och de högsta värdena gav den högsta uppskattningen av intervallet. Denna metod förklarar således storleken på det intervall som valts för värdering 2. Tribunalen erinrar dessutom om att det framgår av analysen av den första anmärkningen att fastställandet av avyttringsvärdet grundar sig på uppskattningar som innebär viss osäkerhet, som motiverar valet att presentera resultaten i form av ett intervall.

312 Kommissionen har dessutom framhållit att med hänsyn till storleken på Banco Populars totala balansräkning, som uppgick till över 130 miljarder euro, motsvarade skillnaden mellan de två värdena i intervallet endast cirka 7 procent av balansräkningen.

313 I sin replik har sökandena gjort gällande att denna jämförelse saknar relevans och att storleken på intervallet, det vill säga 9,5 miljarder euro, ska jämföras med värdet på Banco Populars nettotillgångar, det vill säga 10,78 miljarder euro.

314 Det ska i detta avseende konstateras att kommissionens hänvisning till storleken på Banco Populars balansräkning inte syftar till att bedöma huruvida intervallet är korrekt, utan endast till att relativisera dess storlek. För det andra utgör skillnaden mellan det bästa och det värsta scenario som Deloitte valt inte en uppgift som kan jämföras med det bokförda värdet på Banco Populars nettotillgångar.

315 Sökandena har för det andra påpekat att Banco Popular hade genomfört 2016 års stresstest och att dess nettotillgångar den 31 mars 2017, trots Banco Populars likviditetsproblem, uppgick till 10,78 miljarder euro och att dess huvudsakliga verksamhet, som riktades mot små och medelstora företag, fortfarande var lönsam.

316 I detta avseende räcker det att konstatera att 2016 års stresstest av Banco Popular, som publicerades i juli 2016, således avser Banco Populars situation flera månader före antagandet av resolutionsordningen och inte kan anses ge en uppfattning om Banco Populars finansiella utveckling. För det andra är hänvisningen till nettotillgångarna inte relevant, eftersom dessa endast återspeglar Banco Populars bokförda värde och inte avyttringsvärdet vid resolutionstidpunkten.

317 Den tredje anmärkningen ska följaktligen underkännas.

318 Av det ovan anförda följer att sökandena inte har visat att värdering 2 inte var ”skälig, försiktig och realistisk” i den mening som avses i artikel 20.1 i förordning nr 806/2014.

319 Tribunalens slutsats är att kommissionen inte gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den godkände resolutionsordningen i den del denna grundade sig på värdering 2.

320 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden.

Sjätte grunden: åsidosättande av rätten att yttra sig

321 Sökandena har gjort gällande att kommissionen har åsidosatt deras rätt att bli hörda genom att anta det angripna beslutet utan att bereda dem tillfälle att yttra sig. Sökandena har hävdat att de inte har hörts under resolutionsförfarandet, trots att deras intressen har påverkats direkt och personligen av det omtvistade beslutet. Kommissionen är skyldig att se till att sökandena hörs i enlighet med artikel 41 i stadgan, även om detta inte föreskrivs i förordning nr 806/2014.

322 Sökandena anser att om SRB och kommissionen hade iakttagit deras rätt att bli hörda, skulle de även med kort varsel ha kunnat yttra sig på ett ändamålsenligt sätt. Sökandena hade kunnat ta upp frågan om den korrekta värderingen av Banco Popular och, mot bakgrund av de bevis som lagts fram inom ramen för den fjärde grunden, är det troligt att SRB eller kommissionen hade haft en annan uppfattning om värdet av Banco Popular, vilket skulle ha lett till antagandet av en annan resolutionsordning än den som godkändes i det angripna beslutet.

323 Kommissionen har gjort gällande att det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning nr 806/2014 leder till antagandet av en åtgärd med allmän giltighet avseende kreditinstitutets aktieägare och borgenärer som omfattas av en resolutionsåtgärd och att artikel 41 i stadgan inte är tillämplig. Kommissionen anser i andra hand att sökandenas avsaknad av möjlighet att yttra sig kan motiveras med stöd av artikel 52.1 i stadgan.

324 Tribunalen erinrar om att enligt artikel 41.2 a i stadgan innebär rätten till god förvaltning att var och en har rätt att bli hörd innan en enskild åtgärd som skulle beröra honom eller henne negativt vidtas mot honom eller henne.

325 Rätten att yttra sig innebär särskilt att var och en garanteras en möjlighet att på ett meningsfullt och effektivt sätt framföra sin ståndpunkt under det administrativa förfarandet och innan ett beslut fattas som kan påverka hans eller hennes intressen på ett ogynnsamt sätt. Rätten att yttra sig har två syften. Den tjänar dels till att utreda ärendet och fastställa de faktiska omständigheterna på ett så precist och korrekt sätt som möjligt, dels till att säkerställa ett effektivt skydd för den berörde. Rätten att yttra sig syftar särskilt till att säkerställa att varje beslut som går någon emot fattas med kännedom om alla omständigheter och har bland annat till ändamål att den behöriga myndigheten ska kunna rätta till fel eller att den berörda personen ska kunna göra gällande uppgifter angående sin personliga situation, som ger stöd för att beslutet ska fattas eller att det inte ska fattas, eller att det ska ges ett visst innehåll (se dom av den 4 juni 2020, SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punkt 68 och 69 och där angiven rättspraxis).

326 Tribunalen påpekar att domstolen har framhävt vikten av rätten att yttra sig och dess omfattande räckvidd i unionens rättsordning genom att slå fast att denna rätt är tillämplig i alla förfaranden som kan leda till en rättsakt som går någon emot. Enligt domstolens praxis ska denna rätt iakttas även när den tillämpliga lagstiftningen inte uttryckligen föreskriver en sådan formföreskrift (se dom av den 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punkterna 85 och 86 och där angiven rättspraxis, dom av den 18 juni 2020, kommissionen/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, punkt 67 och där angiven rättspraxis, och dom av den 7 november 2019, ADDE/parlamentet, T-48/17, EU:T:2019:780, punkt 89 och där angiven rättspraxis).

327 Med hänsyn till att principen om rätt till försvar utgör en grundläggande och allmän unionsrättslig princip, kan följaktligen tillämpningen av denna princip varken uteslutas eller begränsas genom en bestämmelse, och iakttagandet av denna princip ska följaktligen säkerställas såväl när särskilda bestämmelser helt och hållet saknas som när det föreligger bestämmelser vilka i sig inte tar någon hänsyn till nämnda princip (se dom av den 18 juni 2014, Spanien/kommissionen, T-260/11, EU:T:2014:555, punkt 62 och där angiven rättspraxis).

328 Det ska inledningsvis påpekas att den resolutionsordning som antagits av SRB avser resolutionen av Banco Popular, som således ska betraktas som en person mot vilken en individuell åtgärd har antagits och vars rätt att bli hörd garanteras genom artikel 41.2 a i stadgan.

329 Hänsyn ska således tas till att varken resolutionsordningen, som inte är ett individuellt beslut som fattats mot sökandena, eller det angripna beslutet att godkänna resolutionsordningen, riktas till sökandena.

330 Tribunalen påpekar emellertid att SRB, i enlighet med artikel 21.1 i förordning nr 806/2014, har utnyttjat möjligheten till nedskrivning eller konvertering av Banco Populars kapitalinstrument.

331 Det förfarande som SRB följde för att anta resolutionsordningen kan således, även om det inte utgör ett individuellt förfarande som inletts mot sökandena, leda till vidtagandet av en åtgärd som kan beröra dem negativt i deras egenskap av innehavare av kapitalinstrument i Banco Popular.

332 I domstolens ovan i punkt 326 nämnda praxis ges emellertid en vid tolkning av rätten att yttra sig som en rättighet som garanteras varje person i ett förfarande som kan leda till en åtgärd som kan påverka honom eller henne negativt.

333 Enligt skäl 121 i förordning nr 806/2014 står förordningen dessutom i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter, friheter och principer som erkänns i synnerhet i stadgan, däribland rätten till försvar, och bör genomföras i enlighet med dessa rättigheter och principer. Vidare finns det inte någon bestämmelse i förordning nr 806/2014 som uttryckligen utesluter eller begränsar rätten att yttra sig för aktieägare eller innehavare av kapitalinstrument i den berörda enheten under resolutionsförfarandet.

334 Tribunalen påpekar att sökandena inte har framställt någon invändning om rättsstridighet avseende förordning nr 806/2014, eftersom det i denna inte föreskrivs att innehavarna av kapitalinstrument ska höras före antagandet av en resolutionsordning. Sökandena har gjort gällande att de borde ha getts rätt att yttra sig i förfarandet för resolution av Banco Popular i enlighet med artikel 41.2 a i stadgan.

335 För det fall aktieägarna och borgenärerna för den enhet som berörs av resolutionen kan göra gällande rätten att yttra sig i resolutionsförfarandet, kan utövandet av denna rätt begränsas i enlighet med artikel 52.1 i stadgan.

336 I artikel 52.1 i stadgan anges följande:

”Varje begränsning i utövandet av de rättigheter och friheter som erkänns i denna stadga ska vara föreskriven i lag och förenlig med det väsentliga innehållet i dessa rättigheter och friheter. Begränsningar får, med beaktande av proportionalitetsprincipen, endast göras om de är nödvändiga och faktiskt svarar mot mål av allmänt samhällsintresse som erkänns av unionen eller behovet av skydd för andra människors rättigheter och friheter.”

337 Domstolen har funnit att de grundläggande rättigheterna, såsom iakttagandet av rätten till försvar, inte ska ses som absoluta rättigheter, utan att de kan inskränkas under förutsättning att de faktiskt tillgodoser de allmänintressen som eftersträvas och att de, mot bakgrund av det eftersträvade målet, inte utgör ett oproportionerligt och oacceptabelt ingrepp som påverkar själva innehållet i de på detta sätt garanterade rättigheterna (se dom av den 10 september 2013, G. och R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punkt 33 och där angiven rättspraxis, och dom av den 20 december 2017, Prequ'Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, punkt 50 och där angiven rättspraxis).

338 Härav följer att både SRB och kommissionen hade skäl att inte höra sökandena, i deras egenskap av innehavare av kapitalinstrument i Banco Popular, i resolutionsförfarandet.

339 Tribunalen påpekar att SRB, i artikel 4.2 i resolutionsordningen, ansåg att resolutionen av Banco Popular var förenlig med allmänintresset, eftersom den var nödvändig och proportionerlig för att uppnå de två mål som anges i artikel 14.2 i förordning nr 806/2014, nämligen att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten och att säkerställa att Banco Populars kritiska funktioner upprätthålls. I resolutionsordningen angavs att avvecklingen av Banco Popular enligt ett normalt insolvensförfarande inte skulle ha gjort det möjligt att uppnå dessa mål i samma utsträckning. I det angripna beslutet godkände kommissionen uttryckligen de skäl som SRB anfört för att motivera behovet av en resolutionsåtgärd av allmänt intresse.

340 I förevarande fall kan begränsningen av sökandenas rätt att yttra sig motiveras dels av målet att stabilisera finansmarknaderna, dels av behovet av att säkerställa effektiviteten hos den resolution av Banco Popular som det är brådskande att genomföra.

341 Tribunalen påpekar att det i flera skäl i förordning nr 806/2014, bland annat skälen 12, 58 och 61, anges att stabiliteten på finansmarknaderna är ett av de mål som eftersträvas med de resolutionsmekanismer som införts genom denna förordning.

342 Enligt artikel 18.5 i förordning nr 806/2014 ska en resolutionsåtgärd dessutom anses ligga i allmänintresset om den är nödvändig för att uppfylla och står i proportion till ett eller flera av de resolutionsmål som avses i artikel 14 i nämnda förordning och en avveckling av institutet enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla dessa resolutionsmål i samma utsträckning. Bland de mål för resolutionen som avses i artikel 14 i förordning nr 806/2014 återfinns bland annat målet att ”undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten, i synnerhet genom att förebygga spridningseffekter, även på marknadsinfrastruktur, och genom att upprätthålla marknadsdisciplin”, samt målet att ”skydda offentliga medel genom att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd”.

343 Domstolen har i detta avseende påpekat att finansiella tjänster har en central funktion i unionens ekonomi. Bankerna och kreditinstituten utgör en väsentlig finansieringskälla för företag som är verksamma på olika marknader. Bankerna är dessutom ofta sammanlänkade med varandra och många banker är verksamma internationellt. Det är skälet till att om en eller flera banker hamnar på obestånd, riskerar det att snabbt sprida sig till andra banker, antingen i den berörda medlemsstaten eller i andra medlemsstater. Detta riskerar i sin tur att få negativa följdverkningar inom andra sektorer i ekonomin (dom av den 19 juli 2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 50, dom av den 20 september 2016, Ledra Advertising m.fl./kommissionen och ECB, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, punkt 72, och dom av den 25 mars 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punkt 108).

344 Domstolen har funnit att ändamålet att säkerställa stabiliteten i det finansiella systemet och samtidigt förhindra alltför stora offentliga utgifter samt minimera snedvridningen av konkurrensen utgör ett sådant överordnat allmänt intresse (dom av den 19 juli 2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 69).

345 Europadomstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen) fann dessutom i sitt beslut av den 1 april 2004, Camberrow MM5 AD mot Bulgarien (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, § 6), att staterna, på ett ekonomiskt känsligt område som banksystemets stabilitet, hade ett stort utrymme för skönsmässig bedömning och att den omständigheten att en aktieägare inte kunde delta i det förfarande som ledde till försäljningen av banken inte var oproportionerlig med hänsyn till de legitima målen att skydda borgenärernas rättigheter och säkerställa en god förvaltning av bankens konkursbo.

346 Det är även lämpligt att nämna domen av den 8 november 2016, Dowling m.fl. (C-41/15, EU:C:2016:836), som meddelades i samband med en begäran om förhandsavgörande angående tolkningen av artiklarna 8, 25 och 29 i rådets andra direktiv 77/91/EEG av den 13 december 1976 om samordning av de skyddsåtgärder som krävs i medlemsstaterna av de i [artikel 54 andra stycket FEUF] avsedda bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen när det gäller att bilda ett aktiebolag samt att bevara och ändra dettas kapital, i syfte att göra skyddsåtgärderna likvärdiga (EGT L 26, 1977, s. 1: svensk specialutgåva, område 17, volym 1, s. 7). Det målet rörde en exceptionell åtgärd från de nationella myndigheternas sida som syftade till att genom en ökning

av kapitalet undvika att ett bolag försattes i konkurs, vilket enligt den hänskjutande domstolen hotade unionens finansiella stabilitet. Domstolen fann att det skydd som andra direktivet 77/91 ger aktieägarna och ett aktiebolags borgenärer i fråga om aktiekapitalet inte gäller i förhållande till en nationell åtgärd som vidtas i en situation där det finns en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och finansiella system och denna åtgärd syftar till att undanröja en systemrisk som hotar den finansiella stabiliteten i unionen till följd av att bolaget i fråga saknar tillräckligt stort eget kapital (dom av den 8 november 2016, Dowling m.fl., C-41/15, EU:C:2016:836, punkt 50). Domstolen tillade att bestämmelserna i andra direktivet således inte utgjorde hinder för en exceptionell åtgärd som rör kapitalet i ett aktiebolag, vilken de nationella myndigheterna vidtagit i en situation där det finns en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och finansiella system, utan samtycke från bolagsstämman i detta bolag, i syfte att förhindra en systemrisk och för att säkerställa den finansiella stabiliteten i unionen (dom av den 8 november 2016, Dowling m.fl., C-41/15, EU:C:2016:836, punkt 51 och där angiven rättspraxis).

347 Dessa överväganden är analogt tillämpliga på situationen för tidigare innehavare av kapitalinstrument i en bank som försatts i resolution enligt förordning nr 806/2014, såsom sökandena.

348 Av det ovan anförda följer att det resolutionsförfarande som införts genom förordning nr 806/2014, och som beskrivs i artikel 18 i förordningen, eftersträvar ett mål av allmänt samhällsintresse i den mening som avses i artikel 52.1 i stadgan, nämligen målet att säkerställa stabiliteten på finansmarknaderna, vilket kan motivera en begränsning av rätten att bli hörd.

349 I förevarande fall ska det påpekas att sökandena inte har bestritt att förfarandet för resolution av Banco Popular var förenligt med målet att säkerställa den finansiella stabiliteten i den mening som avses i artikel 14 i förordning nr 806/2014.

350 I artikel 4.4.2 i resolutionsordningen förklarade SRB att den hade dragit slutsatsen att Banco Populars situation på grund av olika omständigheter medförde en ökad risk för betydande negativa effekter för den finansiella stabiliteten i Spanien. En av dessa omständigheter var för det första Banco Populars storlek och betydelse. Banco Popular var nämligen moderbolag för den sjätte största bankkoncernen i Spanien, med totala tillgångar på 147 miljarder euro, och betecknades av Spaniens centralbank år 2017 som ett institut av systemisk betydelse. SRB påpekade bland annat att Banco Popular var en av de största aktörerna på marknaden i Spanien, med en betydande marknadsandel inom kategorin små och medelstora företag och att banken hade en relativt stor marknadsandel i fråga om insättningar (nästan 6 procent) och ett stort antal privatkunder (cirka 1,4 miljoner) över hela Spanien. För det andra beaktade SRB arten av Banco Populars verksamhet, som bestod av affärsbanksverksamhet och huvudsakligen inriktades på att tillhandahålla finansiering, förvaltning av sparmedel och finansiella tjänster till enskilda, familjer och företag (bland annat små och medelstora företag). Enligt SRB kunde likheten mellan Banco Populars affärsmodell och andra spanska affärsbankers affärsmodell bidra till indirekta spridningseffekter, och göra att dessa banker kunde uppfattas befinna sig i samma svårigheter.

351 Tribunalen påpekar dessutom att det andra mål som eftersträvas med resolutionsordningen, det vill säga att säkerställa att Banco Populars kritiska funktioner upprätthålls, också ingår i det allmänna målet att skydda stabiliteten på finansmarknaderna.

352 Enligt artikel 2.1.35 i direktiv 2014/59 definieras ett instituts kritiska funktioner som ”aktiviteter, tjänster eller transaktioner som om de upphörde sannolikt skulle leda till störningar av tjänster som är avgörande för realekonomin eller störa den finansiella stabiliteten på grund av institutets

eller koncernens storlek, marknadsandel, externa och interna sammanlänkning, komplexitet eller gränsöverskridande verksamhet, i en eller flera medlemsstater, särskilt med avseende på dessa aktiviteters, tjänsters eller transaktioners utbytbarhet”.

353 I artikel 6.1 kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/778 av den 2 februari 2016 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller de omständigheter och villkor under vilka betalning av extraordinära efterhandsbidrag får skjutas upp helt eller delvis, och om kriterierna för fastställande av aktiviteter, tjänster och transaktioner avseende kritiska funktioner och för fastställande av affärsområden och kringtjänster avseende kärnaffärsområden (EUT L 131, 2016, s. 41), anges kriterierna för fastställande av kritiska funktioner. Det rör sig om en funktion som tillhandahålls av ett institut till tredje parter som inte är anknutna till institutet eller koncernen, och en plötslig störning i utförandet av den funktionen skulle sannolikt ha en väsentlig negativ påverkan på den tredje parten, ge spridningseffekter eller underminera marknadsaktörernas allmänna förtroende på grund av funktionens systembetydelse för tredje part, och betydelsen för systemet av att institutet eller koncernen tillhandahåller denna funktion.

354 Målet att säkerställa att den enhet som berörs av en resolutionsåtgärd fortsätter att utföra sina kritiska arbetsuppgifter, vilket föreskrivs i artikel 14.2 a i förordning nr 806/2014, syftar till att undvika att dessa uppgifter avbryts, vilket skulle kunna leda till störningar, inte bara på den berörda marknaden, utan även för unionens totala finansiella stabilitet.

355 Eftersom en resolutionsåtgärd syftar till att bevara eller återställa ett kreditinstituts finansiella ställning, särskilt som alternativ till dess avveckling, ska åtgärden anses faktiskt uppfylla ett mål av allmänt samhällsintresse som erkänns av unionen (se, analogt, dom av den 25 mars 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punkt 108).

356 I artikel 4.2 i resolutionsordningen angav SRB att resolutionen av Banco Popular var nödvändig och proportionerlig i förhållande till genomförandet av bland annat målet att säkerställa att Banco Populars kritiska funktioner upprätthölls. I artikel 4.4 i resolutionsordningen angav SRB tre kritiska funktioner hos Banco Popular, i den mening som avses i artikel 6 i den delegerade förordningen 2016/778, nämligen inlåning från hushåll och icke-finansiella bolag, utlåning till små och medelstora företag och kontantbetalningstjänster.

357 Sökandena har inte anfört något argument för att bestrida dessa slutsatser.

358 Av det ovan anförda följer att förfarandet för resolution av Banco Popular eftersträvade ett mål av allmänt samhällsintresse i den mening som avses i artikel 52.1 i stadgan, nämligen målet att säkerställa stabiliteten på finansmarknaderna, vilket kan motivera en begränsning av rätten att bli hörd.

359 För det andra kräver unionens mål av allmänt intresse, särskilt målen att bevara stabiliteten på finansmarknaderna och att säkerställa att Banco Populars kritiska funktioner upprätthålls, att en resolutionsåtgärd antas så snart som möjligt när villkoren i artikel 18.1 i förordning nr 806/2014 är uppfyllda.

360 A flera skäl i förordning nr 806/2014 framgår att när en resolutionsåtgärd blir nödvändig måste den antas utan dröjsmål. Detta följer bland annat av skälen 26, 31 och 53, och särskilt skäl 56, i förordningen, där det anges att resolutionsförfarandet bör genomföras under en kort tidsperiod för att begränsa de störningar som drabbar finansmarknaderna och ekonomin.

361 Domstolen har funnit att förordning nr 806/2014, i enlighet med skäl 8 i densamma, har till syfte att införa effektivare resolutionsmekanismer, som ska vara ett viktigt instrument för att undvika skador som tidigare uppstått till följd av bankers fallissemang, och att ett sådant syfte förutsätter ett snabbt beslutsfattande, vilket framgår av de korta tidsfrister som föreskrivs i artikel 18 i nämnda förordning, för att den finansiella stabiliteten inte ska äventyras (dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 55).

362 I artikel 18.1 i förordning nr 806/2014 anges bland annat att ECB, om den anser att en enhet fallerar eller sannolikt kommer att fallera, utan dröjsmål ska meddela kommissionen och SRB sin bedömning. Enligt punkt 2 i samma artikel ska ECB utan dröjsmål underrättas om en bedömning som SRB själv utför. Om villkoren i punkt 1 är uppfyllda ska SRB anta en resolutionsordning som enligt artikel 18.7 i förordning nr 806/2014 ska översändas till kommissionen omedelbart efter antagandet. Kommissionen förfogar alltså över en frist på 24 timmar för att godkänna en resolutionsordning eller framföra invändningar.

363 Av detta följer att när enheten väl uppfyller villkoren för att anta en resolutionsåtgärd – nämligen för det första att den fallerar eller sannolikt kommer att fallera, för det andra att det inte finns rimliga utsikter än andra privata åtgärder eller tillsynsåtgärder som inom rimlig tid skulle kunna förhindra dess fallissemang och för det tredje att resolutionen av enheten är nödvändig för att uppnå ett eller flera av de mål som anges i artikel 14 i förordning nr 806/2014 – ska det enligt artikel 18 i samma förordning fattas ett beslut inom en mycket kort tidsfrist.

364 I förevarande fall ska resolutionsordningen således antas så snart som möjligt, räknat från den tidpunkt då ECB konstaterade att Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera och SRB ansåg att villkoren i artikel 18 i förordning nr 806/2014 var uppfyllda.

365 Denna snabba beslutsprocess motiverades av behovet av att säkerställa att Banco Populars kritiska funktioner upprätthölls och att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten, i synnerhet genom att förebygga spridningseffekter. Eftersom Banco Populars fallissemang i förevarande fall inträffade en vardag var det nödvändigt att avsluta förfarandet och anta beslutet innan marknaderna öppnade på morgonen den 7 juni 2017.

366 Som generaladvokaten Campos Sánchez-Bordona påpekade i punkt 80 i sitt förslag till avgörande i de förenade målen ABLV Bank m.fl./ECB (C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:16), ska unionens institutioner och byråer fatta sina beslut skyndsamt för att förhindra att resolutionen av banken får negativa effekter på de finansiella marknaderna och denna skyndsamhet kräver vidare att nämnda institutioner och byråer de facto har ”förberett” beslutet innan de inleder förfarandet, för att utnyttja att värdepappersmarknaderna då är stängda.

367 Ett snabbt beslut var således ett villkor för ett effektivt förfarande.

368 Domstolen har redan slagit fast att kravet på skyndsamhet i samband med en omedelbar åtgärd från den behöriga myndighetens sida motiverade en begränsning av rätten att yttra sig för de personer som berörs av åtgärder som vidtas på miljöansvarsområdet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 mars 2010, ERG m.fl., C-379/08 och C-380/08, EU:C:2010:127, punkt 67), och på jordbruksområdet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juni 2006, Dokter m.fl., C-28/05, EU:C:2006:408, punkt 76).

369 När det gäller frysning av penningmedel har domstolen dessutom slagit fast att underrättelsen om skälen till det ursprungliga uppförandet av namnet på en person eller enhet i förteckningen över personer som omfattas av restriktiva åtgärder, före upptagandet, skulle kunna äventyra effektiviteten av de åtgärder för frysning av penningmedel och ekonomiska resurser som föreskrivs i unionsrätten. För att det mål som eftersträvas med den omtvistade förordningen ska uppnås måste sådana åtgärder ha en överraskningseffekt – detta följer redan av deras art – och vara omedelbart tillämpliga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 september 2008, Kadi och Al Barakaat International Foundation/rådet och kommissionen, C-402/05 P och C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkterna 338–340, dom av den 21 december 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punkt 61, och dom av den 12 februari 2020, Amisi Kumba/rådet, T-163/18, EU:T:2020:57, punkt 51).

370 Av skäl som också avser det mål som eftersträvas i unionsrätten och effektiviteten av de åtgärder som föreskrivs i densamma, var unionsmyndigheterna inte heller skyldiga att anordna ett förhör med klagandena innan deras namn fördes in i förteckningen över personer som omfattas av restriktiva åtgärder (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 september 2008, Kadi och Al Barakaat International Foundation/rådet och kommissionen, C-402/05 P och C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 341, och dom av den 25 april 2013, Gbagbo/rådet, T-119/11, ej publicerad, EU:T:2013:216, punkt 103).

371 Detta gäller i än högre grad i de fall då begränsningen av rätten att yttra sig, såsom i förevarande fall, inte avser den enhet som omfattas av resolutionsförfarandet, det vill säga Banco Popular, utan sökandena i deras egenskap av innehavare av kapitalinstrument i denna bank.

372 Det ska även påpekas att Europadomstolen i sitt beslut av den 1 april 2004, Camberrow MM5 AD mot Bulgarien (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), konstaterade att försäljningen av den fallerade banken i egenskap av fortlevande företag hade genomförts i syfte att snabbt och säkert tillgodose borgenärerna, vilka sedan flera år väntade på att erhålla betalning, och att konkursförfarandet skulle avslutas snabbt. Följaktligen var behovet av enkelhet och snabbhet i det förfarande som ledde till försäljningen av banken av avgörande betydelse. Om det i lagen hade föreskrivits att konkursdomstolen var skyldig att samråda med bankens samtliga aktieägare och borgenärer, skulle detta ha medfört en betydande fördröjning av förfarandet och betalningen av skulderna till borgenärerna och avslutandet av konkursförfarandet skulle följaktligen ha försenats ytterligare.

373 I domen av den 24 november 2005, Capital Bank AD mot Bulgarien (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, punkt 136), slog Europadomstolen fast att det på ett ekonomiskt känsligt område som banksystemets stabilitet och i vissa situationer kan finnas ett tvingande behov av att agera med största omsorg och utan förvarning för att undvika irreparabel skada för banken, dess insättare och andra borgenärer, eller för bank- och finanssystemet i dess helhet.

374 Den omständigheten att resolutionsordningen kan medföra ett ingrepp i sökandenas rätt till egendom kan inte heller motivera att de ska ges rätt att yttra sig innan resolutionsordningen antas.

375 I punkt 282 domen av den 13 juli 2018, K. Chrysostomides & Co. m.fl./rådet m.fl. (T-680/13, EU:T:2018:486), har tribunalen redan framhållit att tillämpliga förfaranden ska erbjuda berörd person tillfälle att på ett adekvat sätt lägga fram sin sak inför behöriga myndigheter. För att säkerställa iakttagandet av detta villkor, som med nödvändighet följer av artikel 1 i tilläggsprotokoll 1 till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de

grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950, ska de tillämpliga förfarandena bedömas ur allmän synpunkt (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 3 september 2008, Kadi och Al Barakaat International Foundation/rådet och kommissionen, C-402/05 P och C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 368 och där angiven rättspraxis, och Europadomstolen, 20 juli 2004, Bäck mot Finland, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, § 56). Nämnda krav kan således inte tolkas så, att den berörda personen under alla omständigheter måste kunna göra sin ståndpunkt gällande inför de behöriga myndigheterna innan åtgärder vidtas som innebär att hans eller hennes rätt till egendom kränks (se, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 19 september 2006, Maupas m.fl. mot Frankrike, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, punkterna 20 och 21).

376 Tribunalen har konstaterat att så i synnerhet är fallet när, såsom i förevarande mål, åtgärderna inte utgör någon sanktion och vidtas i ett sammanhang som ställer krav på särskild skyndsamhet. Tribunalen har anfört att det handlar om att förhindra den omedelbara risken för kollaps för de berörda bankerna för att bevara stabiliteten i en medlemsstats finansiella system och därmed undvika en spridningseffekt till andra medlemsstater i euroområdet. Genomförandet av ett föregående samrådsförfarande där tusentals aktieägare och insättare i de berörda bankerna skulle kunna lägga fram sina synpunkter på ett verkningsfullt sätt före antagandet av de skadebringande bestämmelserna skulle oundvikligen ha försenat antagandet av åtgärder vars syfte var att förhindra en sådan kollaps. Uppnåendet av ändamålet att bevara stabiliteten i denna medlemsstat och därmed undvika en spridning till andra medlemsstater i euroområdet skulle allvarligt ha äventyrats av ett sådant förfarande (se dom av den 13 juli 2018, K. Chrysostomides & Co. m.fl./rådet m.fl., T-680/13, EU:T:2018:486, punkt 282 och där angiven rättspraxis).

377 Denna bedömning bekräftades av domstolen som ansåg att tribunalen hade gjort en riktig bedömning när den, till grund för sitt resonemang hade hänvisat till Europadomstolens dom av den 21 juli 2016, Mamatas m.fl. mot Grekland (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614). Det framgår av denna dom att kravet på att varje inskränkning i rätten till egendom ska föreskrivas i lag inte kan förstås så, att berörda personer borde ha beretts tillfälle att lägga fram sin sak innan nämnda lag antogs, särskilt då ett sådant föregående samråd oundvikligen skulle ha försenat vidtagandet av åtgärder vars syfte var att förhindra att de aktuella bankerna kollapsade (dom av den 16 december 2020, rådet m.fl./K. Chrysostomides & Co. m.fl., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P och C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punkt 159).

378 Slutsatsen måste bli att behovet av att agera skyndsamt utan att underrätta en enhets aktieägare och borgenärer om att ett resolutionsförfarande som berör enheten är nära förestående har till syfte att undvika att den situation som enheten befinner sig i förvärras, vilket skulle undergräva resolutionsåtgärdens effektivitet. Att upplysa bankens aktieägare eller obligationsinnehavare om att banken skulle kunna försättas i resolution, och att banken således har ansetts befinna sig i en situation där den fallerar eller sannolikt kommer att fallera, skulle kunna uppmuntra dem att sälja sina värdepapper på marknaderna och även leda till ett omfattande uttag av insättningar, vilket skulle förvärra bankens finansiella situation och göra det svårare eller till och med omöjligt att hitta en lösning som kan förhindra avvecklingen av banken.

379 Såsom framgår av skäl 116 i förordning nr 806/2014, som återgetts i punkt 187 ovan, måste all information som tillhandahålls om ett beslut innan det fattas antas få effekter på offentliga och privata intressen som berörs av åtgärden, oavsett om det gäller huruvida villkoren för resolution är uppfyllda eller tillämpningen av ett specifikt verktyg eller någon åtgärd under förfarandena.

380 Tribunalen påpekar att sökandena i sin ansökan har medgett att den omständigheten att det förekommer uppgifter om att SRB håller på att undersöka om den ska tillämpa sina befogenheter på en viss enhet i sig utgör en viktig marknadshändelse, som kan få investerarna, borgenärerna och insättarna att vidta skyddsåtgärder för att undvika förluster.

381 Tribunalen anser således att hörandet av sökandena, innan beslutet om resolution antogs eller innan det angripna beslutet antogs, väsentligt skulle ha fördröjt förfarandet och följaktligen äventyrat både åtgärdens förverkligande och dess effektivitet.

382 Sökandena har i detta avseende gjort gällande att kommissionen och SRB flera veckor innan det angripna beslutet antogs undersökte huruvida en resolutionsåtgärd eventuellt var nödvändig, vilket hade gett kommissionen tillräckligt med tid att höra sökandena.

383 Det räcker att konstatera att före den 6 juni 2017, den dag då ECB konstaterade att Banco Popular var i en situation där banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera, och innan SRB beslutade att genomföra resolutionsförfarandet, utgjorde en resolution av Banco Popular endast en potentiell möjlighet. Sökandena har dessutom inte förklarat från vilken tidpunkt kommissionen borde ha rådfrågat innehavarna av kapitalinstrument i Banco Popular, och att hänsyn bör tas till att innehavarnas identitet kunde förändras, eftersom kapitalinstrumenten kan handlas på marknaderna.

384 Härav följer för det första att ett föregående hörande av sökandena, i vilket dessa underrättas om en potentiell resolutionsåtgärd, skulle ha medfört en risk för att sökandena hade anpassat sitt marknadsbeteende på ett sätt som hade förvärrat Banco Populars finansiella situation. Ett sådant hörande kunde således ha haft en negativ inverkan på den planerade resolutionsåtgärdens effektivitet.

385 För det andra var det, med hänsyn till att det brådskade att anta resolutionsordningen, inte möjligt att i förväg rådfråga sökandena på samma sätt som andra aktieägare eller innehavare av kapitalinstrument i Banco Popular, inte enbart på grund av svårigheterna att identifiera dessa personer, utan även på grund av att det var omöjligt att på ett effektivt sätt analysera deras synpunkter före antagandet av resolutionsordningen eller det angripna beslutet.

386 Av det ovan anförda följer att ett hörande av sökandena innan resolutionsordningen eller det angripna beslutet antogs skulle ha motverkat målen att skydda stabiliteten på finansmarknaderna och upprätthålla enhetens kritiska funktioner samt kraven på snabbhet och effektivitet i resolutionsförfarandet.

387 Den omständigheten att sökandena inte hördes i förfarandet för resolution av Banco Popular utgör således en begränsning av rätten att yttra sig som är motiverad och nödvändig för att uppfylla ett mål av allmänt samhällsintresse och förenlig med proportionalitetsprincipen, i enlighet med artikel 52.1 i stadgan.

388 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den sjätte grunden.

Den femte grunden: åsidosättande av rätten till egendom

389 Sökandena har hävdat att den resolutionsordning som godkändes genom det angripna beslutet innebär ett åsidosättande av deras rätt till egendom i artikel 17.1 i stadgan. De har gjort gällande att den resolutionsmekanism som godkändes genom det angripna beslutet innebar en

expropriation av deras kapitalinstrument. Den nedskrivning av kapitalinstrument som beslutades i resolutionsordningen utgör en olaglig expropriation som inte uppfyller kraven i artikel 17.1 i stadgan, eftersom den inte uppfyller villkoret om att vara ”föreskriven i lag” och inte innehåller några föreskrifter om rättmätig ersättning.

390 I artikel 17.1 i stadgan anges följande:

”Var och en har rätt att besitta lagligen förvärvad egendom, att nyttja den, att förfoga över den och att testamentera bort den. Ingen får berövas sin egendom utom då samhällsnyttan kräver det, i de fall och under de förutsättningar som föreskrivs i lag och mot rättmätig ersättning för sin förlust i rätt tid. Nyttjandet av egendomen får regleras i lag om det är nödvändigt för allmänna samhällsintressen.”

391 Enligt fast praxis är den rätt till egendom som garanteras i artikel 17.1 i stadgan inte en absolut rättighet och dess utövande kan bli föremål för inskränkningar för att tillgodose mål av allmänintresse som eftersträvas av unionen. Såsom framgår av artikel 52.1 i stadgan kan rätten till egendom följaktligen inskränkas, under förutsättning att inskränkningarna faktiskt tillgodoser de allmänintressen som eftersträvas och att de, mot bakgrund av det eftersträvade målet, inte medför ett oproportionerligt och oacceptabelt ingrepp som påverkar själva innehållet i den på detta sätt garanterade rättigheten (se dom av den 20 september 2016, Ledra Advertising m.fl./kommissionen och ECB, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, punkterna 69 och 70 och där angiven rättspraxis, dom av den 16 juli 2020, Adusbef m.fl., C-686/18, EU:C:2020:567, punkt 85, och dom av den 23 maj 2019, Steinhoff m.fl./ECB, T-107/17, EU:T:2019:353, punkt 100).

392 Av detta följer att rätten till egendom inte är en absolut rättighet, utan att rätten till egendom, enligt artikel 52.1 i stadgan, som återgavs i punkt 336 ovan, kan inskränkas om begränsningarna föreskrivs i tillämpliga rättsakter, är nödvändiga för att uppnå ett mål av allmänt intresse och står i proportion till detta mål.

393 Tribunalen erinrar om att SRB i artikel 6 i resolutionsordningen, i enlighet med artikel 21 i förordning nr 806/2014, beslutade att skriva ned och konvertera Banco Populars kapitalinstrument på det sätt som angetts i punkt 73 ovan.

394 Dessutom framgår det av skäl 61 i förordning nr 806/2014 att begränsandet av aktieägarnas och borgenärernas rättigheter bör följa principerna i artikel 52.1 i stadgan, och av skäl 62 i samma förordning att inskränkandet av rätten till egendom inte bör vara oproportionerligt.

395 Enligt artikel 15.1 a i förordning nr 806/2014, som anger allmänna resolutionsprinciper, ska aktieägarna i institutet under resolution bära de första förlusterna.

396 När det gäller aktieägare i banker har domstolen slagit fast att enligt de regler som gäller i allmänhet för aktieägarnas ställning i aktiebolag, bär aktieägarna hela risken för sina investeringar (dom av den 19 juli 2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 73).

397 På statsstödsområdet har domstolen funnit att eftersom aktieägarna är ansvariga för bankens skulder upp till dess aktiekapital, kan det förhållandet att det i punkterna 40–46 i meddelandet från kommissionen om tillämpning, från och med den 1 augusti 2013, av reglerna om statligt stöd på stödåtgärder till förmån för banker i samband med finanskrisen (bankmeddelandet) (EUT C 216, 2013, s. 1) föreskrivs att aktieägarna – för att avhjälpa ett kapitalunderskott i en bank och innan ett statligt stöd beviljas – ska bidra till att absorbera bankens förluster i samma utsträckning som om något statligt stöd inte hade beviljats, inte anses påverka aktieägarnas rätt till egendom (dom av den 19 juli 2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 74).

398 Tribunalen anser analogt att beslutet i resolutionsordningen att skriva ned och konvertera de kapitalinstrument i Banco Popular som sökandena innehade följer av att en enhets aktieägare måste bära de risker som är förenade med deras investeringar och av att denna enhet, eftersom den är föremål för en resolutionsåtgärd på grund av fallissemang, ska bära de ekonomiska konsekvenserna av detta.

399 Tribunalen har i en tidigare dom redan slagit fast att en åtgärd som består i en minskning av det nominella värdet på aktierna i en cypriotisk bank stod i proportion till det mål som eftersträvas med åtgärden. I domen påpekade tribunalen inledningsvis att åtgärden syftade till att bidra till rekapitaliseringen av banken och att åtgärden var lämplig för att bidra till ändamålet att säkerställa stabiliteten i det cypriotiska finanssystemet och euroområdet som helhet. Därefter konstaterade den att denna åtgärd inte gick längre än vad som var lämpligt och nödvändigt för att förverkliga detta ändamål, eftersom mindre ingripande åtgärder inte var genomförbara eller otillräckliga för att uppnå det ändamål som eftersträvats. Tribunalen slog slutligen fast att mot bakgrund av den stora betydelsen av det ändamål som eftersträvades, kunde åtgärden inte anses ge upphov till oproportionerliga olägenheter, Den erinrade i detta avseende om att aktieägarna i bankerna fullt ut bär risken för sina investeringar (dom av den 13 juli 2018, K. Chrysostomides & Co. m.fl./rådet m.fl., T-680/13, EU:T:2018:486, punkt 330).

400 Till följd av ovanstående fann tribunalen att nedskrivningen av det nominella värdet på aktierna i denna bank inte ansågs ha utgjort ett oproportionerligt och oacceptabelt ingrepp som kränker kärnan i aktieägarnas rätt till egendom. (dom av den 13 juli 2018, K. Chrysostomides & Co. m.fl./rådet m.fl., T-680/13, EU:T:2018:486, punkt 331).

401 Det ska dessutom påpekas att det av den rättspraxis som anges i punkt 343 ovan framgår att finansiella tjänster spelar en central roll i unionens ekonomi och att en eller flera bankers obestånd riskerar att snabbt sprida sig till andra banker, antingen i den berörda medlemsstaten eller i andra medlemsstater.

402 Domstolen har redan slagit fast att med beaktande av målet att trygga stabiliteten hos banksystemet i euroområdet, och med hänsyn till den överhängande risken för ekonomiska förluster som insättarna vid de berörda bankerna skulle ha åsamkats om bankerna hade försatts i konkurs, kunde vissa inskränkningar i rätten till egendom anses motiverade (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 september 2016, Ledra Advertising m.fl./kommissionen och ECB, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, punkt 74).

403 Domstolen har likaså slagit fast att även om det finns ett tydligt allmänintresse av att i hela unionen säkerställa ett starkt och konsekvent skydd för investerare, kan det intresset inte i alla situationer äga företräde framför allmänintresset att säkerställa stabiliteten i det finansiella systemet (dom av den 19 juli 2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 91, och dom av den 8 november 2016, Dowling m.fl., C-41/15, EU:C:2016:836, punkt 54).

404 Tribunalen erinrar emellertid om att SRB, i artikel 4.2 i resolutionsordningen, ansåg att resolutionen var nödvändig och proportionerlig i förhållande till de mål som anges i artikel 14.2 a och b i förordning nr 806/2014, nämligen att säkerställa att de kritiska funktionerna upprätthålls och att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten, i synnerhet genom att förebygga spridningseffekter, även på marknadsinfrastruktur, och genom att upprätthålla marknadsdisciplin. SRB angav att avvecklingen av Banco Popular enligt ett normalt

insolvensförfarande inte skulle ha gjort det möjligt att uppnå dessa mål i samma utsträckning. I det angripna beslutet godkände kommissionen uttryckligen de skäl som SRB hade anfört för att motivera att resolutionsåtgärden var nödvändig av hänsyn till allmänintresset.

405 Resolutionsordningen svarade således mot ett mål av allmänt samhällsintresse i den mening som avses i artikel 52.1 i stadgan, nämligen att säkerställa stabiliteten på finansmarknaderna, eftersom den syftade till att bevara eller återställa Banco Populars finansiella situation och i synnerhet genom att den utgjorde ett alternativ till avveckling av banken.

406 Sökandena har angett att de inte har ifrågasatt huruvida den gemensamma resolutionsmekanism som föreskrivs i förordning nr 806/2014 är förenlig med stadgan och att de har medgett att en resolution av en fallerande bank i enlighet med bestämmelserna i denna förordning, i syfte att skydda banksystemets stabilitet, kan vara lagenlig och eftersträva ett mål av allmänintresse.

407 Sökandena har för det första gjort gällande att beslutet att skriva ned och konvertera deras kapitalinstrument i Banco Popular strider mot kraven i artikel 17.1 i stadgan, eftersom detta inte uppfyllde de lagstadgade villkoren. Resolutionsordningen och det angripna beslutet är inte förenliga med unionsrättens allmänna principer och inte heller med bestämmelserna i förordning nr 806/2014 av de skäl som anges i sökandenas övriga grunder.

408 I detta avseende räcker det att konstatera att det framgår av bedömningen av de övriga grunderna att kommissionen varken har gjort en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av bestämmelserna i förordning nr 806/2014 eller åsidosatt allmänna rättsprinciper.

409 Tribunalen konstaterar dessutom att sökandena i sina övriga grunder inte har bestritt att de villkor som föreskrivs i artikel 18 i förordning nr 806/2014, och som motiverar antagandet av resolutionsordningen, var uppfyllda. Sökandena har inte heller anfört några specifika argument i syfte att visa att den nedskrivning och konvertering av kapitalinstrumenten som SRB fattade beslut om, som utgör den åtgärd som eventuellt kan utgöra ett ingrepp i sökandenas rätt till egendom, inte är förenlig med bestämmelserna i artikel 21 i förordning nr 806/2014 och att kommissionen således inte borde ha godkänt denna.

410 Härav följer att sökandena inte har anfört något argument som kan ifrågasätta varken den omständigheten att SRB:s beslut att skriva ned och konvertera Banco Populars kapitalinstrument var förenligt med de villkor som föreskrivs i förordning nr 806/2014, eller den omständigheten att detta beslut var nödvändigt för att eftersträva ett allmänt mål som kunde motivera en inskränkning av rätten till egendom.

411 Sökandena har för det andra hävdat att resolutionsordningen och det angripna beslutet strider mot artikel 17.1 i stadgan, eftersom det i dessa instrument saknas föreskrifter om ersättning för sökandenas förlust.

412 Tribunalen erinrar om att det i artikel 15.1 g i förordning nr 806/2014 slås fast att ingen borgenär ska åsamkas större förluster än om den enhet som omfattas av en resolutionsåtgärd hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden.

413 För att avgöra huruvida aktieägarna och borgenärerna hade behandlats bättre om den berörda enheten hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande, föreskrivs det i artikel 20.16 i förordning nr 806/2014 att det ska göras en värdering efter resolutionen. Enligt artikel 20.17 i förordning nr 806/2014 ska denna värdering fastställa om det föreligger någon skillnad mellan

den behandling aktieägare och borgenärer skulle ha fått om institutet hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då resolutionsåtgärden vidtogs och den faktiska behandling som dessa har fått i resolutionen.

414 Om det till följd av denna värdering fastställs att aktieägarna eller borgenärerna har lidit större förluster i samband med resolutionen än vad de skulle ha lidit vid en avveckling enligt ett normalt insolvensförfarande, föreskrivs det i artikel 76.1 i förordning nr 806/2014 att SRB får använda den gemensamma resolutionsfonden för att ersätta dem.

415 Härav följer att det genom förordning nr 806/2014 inrättats en mekanism som syftar till att garantera aktieägarna eller borgenärerna i den enhet som försatts i resolution en rättmätig ersättning i enlighet med kraven i artikel 17.1 i stadgan.

416 I motsats till vad sökandena har hävdat är den omständigheten att de inte erhöll någon ersättning vid resolutionstidpunkten inte tillräcklig för att styrka en kränkning av deras rätt till egendom, eftersom det i artikel 17.1 i stadgan inte föreskrivs att ersättningen ska betalas i samband med inskränkandet av rätten till egendom, utan vid en lämplig tidpunkt.

417 Vad gäller de argument för att bestrida värdering 3 som sökandena har anfört i sin replik, avseende Deloittes bristande oberoende och åsidosättandet av deras rätt att få tillgång till handlingarna i målet, räcker det att konstatera att dessa argument är verkningslösa. Dessa argument avser nämligen värdering 3, som genomfördes efter antagandet av det angripna beslutet och i ett separat förfarande, och kan därför inte påverka det angripna beslutets lagenlighet.

418 För det tredje har sökandena i sin replik gjort gällande att en ersättning som fastställts på grundval av en skillnad i behandlingen av borgenärer i samband med en resolutionsåtgärd och i samband med ett normalt insolvensförfarande inte utgör en rättmätig ersättning i den mening som avses i artikel 17.1 i stadgan. Sökandena har hävdat att om kommissionen hade iakttagit unionsrätten hade det angripna beslutet inte antagits eller hade resolutionsordningen sett annorlunda ut, och hade betalningen av ersättning med stöd av artikel 76.1 i förordning nr 806/2014 därför inte utgjort en rättmätig ersättning. Sökandenas faktiska ersättning ska fastställas på grundval av det kontrafaktiska scenario som innebär avsaknad av en resolution följt av en privat lösning eller, i andra hand, en resolution grundad på en korrekt värdering Banco Popular.

419 Tribunalen erinrar om att principen i artikel 15.1 g i förordning nr 806/2014, enligt vilken ingen borgenär får behandlas sämre, har till syfte att säkerställa sökandenas rätt till ersättning om åsidosättandet av deras rätt till egendom till följd av resolutionsordningen är mer betydande än vad som hade varit fallet om Banco Popular hade avvecklats enligt ett normalt insolvensförfarande.

420 I förevarande fall konstaterade SRB i resolutionsordningen att de villkor som föreskrivs i artikel 18.1 i förordning nr 806/2014 var uppfyllda, nämligen att Banco Popular var i en situation där banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera, att ingen annan tillsynsåtgärd eller privat åtgärd kunde hindra dess fallissemang inom den föreskrivna tidsfristen och att resolutionsåtgärden var nödvändig av hänsyn till allmänintresset. Tribunalen erinrar om att sökandena inte har bestritt att dessa villkor var uppfyllda i förevarande fall.

421 Härav följer att om resolutionsordningen inte hade antagits hade alternativet varit en avveckling av Banco Popular enligt ett normalt insolvensförfarande, vilket sökandena medgav vid förhandlingen.

422 Av prövningen av den tredje grunden framgår dessutom att det kontrafaktiska scenario som sökandena har åberopat och som förekommer i deras kompletterande expertrapport, vilket består i att Banco Popular inte försattes i resolution följt av en privat lösning, inte är relevant.

423 I motsats till vad sökandena har hävdat ska värdet på deras investering inte beräknas med hänsyn till den situation som föregick antagandet av resolutionsbeslutet, utan motsvarar hypotesen att resolutionsordningen inte skulle ha antagits, vilket motsvarar en situation där Banco Popular skulle ha avvecklats enligt ett normalt insolvensförfarande.

424 På statsstödsområdet har domstolen slagit fast att aktieägarna i banker som befinner sig i svårigheter under alla omständigheter kommer att drabbas av lika stora förluster oavsett om orsakerna till förlusterna beror på ett konkursbeslut på grund av att statligt stöd inte beviljats eller om det beror på ett förfarande för beviljande av ett sådant stöd i vilket det uppställs ett krav på bördefördelning (dom av den 19 juli 2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 75).

425 Domstolen har erinrat om att det i artikel 46 i bankmeddelandet föreskrivs att ”principen inte sämre villkor för borgenär [bör] följas. Efterställda fordringshavare bör således inte få mindre i ekonomiska termer än vad deras instrument skulle ha varit värt om inget statligt stöd beviljats” (dom av den 19 juli 2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 77).

426 Enligt domstolen följer det av denna punkt att åtgärderna för bördefördelning, vilka utgör ett villkor för beviljandet av statligt stöd till förmån för en bank med kapitalunderskott, inte kan innebära ett ingrepp i efterställda fordringshavares rätt till egendom som dessa inte skulle ha drabbats av i ett konkursförfarande med anledning av att ett statligt stöd inte beviljats. Mot denna bakgrund kan det inte med giltig verkan hävdas att åtgärderna för bördefördelning, såsom de som föreskrivs i bankmeddelandet, utgör ett ingrepp i aktieägarnas och efterställda fordringshavares rätt till egendom (dom av den 19 juli 2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, punkterna 78 och 79).

427 När det gäller värdepapper ska ersättningsbeloppet dessutom beräknas utifrån det verkliga marknadsvärdet vid tidpunkten för antagandet av den ifrågasatta regleringen och inte dess nominella värde eller värde som dess innehavare hoppades erhålla vid förvärvstidpunkten (se dom av den 13 juli 2018, K. Chrysostomides & Co. m.fl./rådet m.fl., T-680/13, EU:T:2018:486, punkt 314 och där angiven rättspraxis).

428 Analogt anser tribunalen således att genom att i förevarande fall tillämpa principen i artikel 15.1 g i förordning nr 806/2014 om att ingen borgenär får behandlas sämre, garanteras sökandena en rättmätig ersättning som uppfyller kraven i artikel 17.1 i stadgan.

429 Av det ovan anförda följer för det första, att Banco Popular var i en situation där kreditinstitutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera och att det inte fanns några alternativa åtgärder som kunde hindra denna situation, för det andra att Banco Popular utan resolution hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande och för det tredje att aktieägarna i Banco Popular skulle bära risken för sina investeringar, samt att det i förordning nr 806/2014 föreskrivs att en eventuell ersättning ska betalas med tillämpning av principen att ingen borgenär ska behandlas sämre. Tribunalen finner således att beslutet att skriva ned och konvertera Banco Populars kapitalinstrument i resolutionsordningen inte utgör ett oproportionerligt och oacceptabelt ingripande som påverkar själva kärnan i sökandenas rätt till egendom, utan ska betraktas som en motiverad och proportionerlig inskränkning av sökandenas rätt till egendom, i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 17.1 och 52.1 i stadgan.

430 Tribunalen påpekar dessutom att sökandena har hävdat att handläggningen i samband med ett normalt insolvensförfarande är rätt kriterium för att fastställa ersättningen vid en lagenlig resolution av en bank. Sökandena har gjort gällande att eftersom resolutionsordningen i förevarande fall inte var förenlig med bestämmelserna i förordning nr 806/2014 borde den ersättning som de har rätt till grundas på den situation som de hade befunnit sig i om de rättsstridiga rättsakterna inte hade antagits.

431 Tribunalen konstaterar att ett sådant argument inte syftar till att styrka ett åsidosättande av rätten till egendom, utan i själva verket utgör ett anspråk på ersättning för en skada som lidits till följd av en unionsinstitutions rättsstridiga handlande, och att sådan ersättning kan beviljas inom ramen för en skadeståndstalan.

432 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den femte grunden.

Begäran om åtgärder för processledning

433 Sökandena har i sin ansökan begärt åtgärder för processledning och yrkat att tribunalen ska förelägga kommissionen, SRB och ECB att inkomma med vissa handlingar.

434 Genom sitt beslut om åtgärd för bevisupptagning av den 21 maj 2021, med stöd av artiklarna 91 b, 92.3 och 103 i rättegångsreglerna, ålade tribunalen kommissionen och SRB att inkomma med vissa handlingar som nämns i punkt 93 ovan. Genom beslut av den 16 juni 2021 fann tribunalen att de handlingar som kommissionen och SRB hade ingett i sin konfidentiella version inte var relevanta för utgången i målet. Däremot översändes skrivelsen från Banco Popular till ECB av den 6 juni 2017, utan bilaga, till övriga parter.

435 Vad beträffar en parts begäran om åtgärder för processledning eller bevisupptagning ska det erinras om att tribunalen ensam är behörig att avgöra huruvida det föreligger ett eventuellt behov av att komplettera den information som den har tillgång till i anhängiggjorda mål (se dom av den 26 januari 2017, Mamoli Robinetteria/kommissionen, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punkt 117 och där angiven rättspraxis, och dom av den 12 november 2020, Fleig/utrikestjänsten, C-446/19 P, ej publicerad, EU:C:2020:918, punkt 53).

436 I förevarande fall är uppgifterna i ärendeakten och de förklaringar som gavs vid förhandlingen tillräckliga för att tribunalen ska kunna döma i målet, eftersom den har kunnat avgöra målet på grundval av de yrkanden, grunder och argument som framförts under rättegången och med beaktande av de handlingar som parterna har ingett.

437 Av detta följer att sökandenas begäran om åtgärder för processledning ska ogillas.

438 Av det ovan anförda följer att talan ska ogillas i sin helhet, utan att det är nödvändigt att pröva huruvida sökandenas andrahandsyrkande om ogiltigförklaring av artikel 1 i det angripna beslutet kan tas upp till sakprövning.

Rättegångskostnader

439 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen och Banco Santander har yrkat att sökandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, ska kommissionens och Banco Santanders yrkanden bifallas.

440 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska de medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Enligt artikel 1.2 f i rättegångsreglerna omfattar begreppet ”institutionerna” de unionsinstitutioner som anges i artikel 13.1 FEU samt de organ eller byråer som inrättats genom fördragen, eller genom en rättsakt som utfärdats för att genomföra dessa, och som kan vara part i mål vid tribunalen. Enligt artikel 42.1 i förordning nr 806/2014 är SRB en unionsbyrå. SRB ska således bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Algebris (UK) Ltd och Anchorage Capital Group LLC ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Europeiska kommissionen och Banco Santander, SA.

3) Gemensamma resolutionsnämnden (SRB) ska bära sina rättegångskostnader.

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 1 juni 2022.

Underskrifter

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser . . . 2

Bakgrund till tvisten och faktiska omständigheter som inträffat efter det att talan väckts . . . 5

Banco Populars situation före antagandet av resolutionsordningen . . . 6

Andra faktiska omständigheter som förelåg före antagandet av resolutionsordningen . . . 8

Resolutionsordningen för Banco Popular av den 7 juni 2017 . . . 11

Faktiska omständigheter som inträffat efter resolutionsbeslutet . . . 12

Förfarande och parternas yrkande . . . 13

Rättslig bedömning . . . 14

Den första grunden: kommissionen prövade inte resolutionsordningen innan den godkände den 16

Den andra grunden: åsidosättande av motiveringsskyldigheten . . . 21

Den tredje grunden: åsidosättande av tystnadsplikten och rätten till god förvaltning . . . 23

Den fjärde grunden: uppenbart oriktig bedömning vid tillämpning av artiklarna 14, 18, 20–22 och 24 i förordning nr 806/2014 . . . 30

Den första anmärkningen: värderingens tillförlitlighet och dess preliminära karaktär . . . 31

Den andra anmärkningen: Deloittes justeringar . . . 34

Den tredje anmärkningen: intervallet i värdering 2 . . . 41

Sjätte grunden: åsidosättande av rätten att yttra sig . . . 42

Den femte grunden: åsidosättande av rätten till egendom . . . 51

Begäran om åtgärder för processledning . . . 57

Rättegångskostnader . . . 58